

VRBECKÝ zpravodaj

PROSINEC
2011

Krásné Vánoce, hodně zdraví a štěstí v roce 2012

Úvodní slovo starosty, aneb první skládání účtů

Vážení spoluobčané, rok se s rokem sešel a je načase skládat účty. Byl bych velmi nerad, aby skládání účtů probíhalo až před volbami, mohlo by to vyznít jako nepovedená labuť písň starosty. Za komunální politiky má mluvit počet zrealizovaných projektů, efektivní správa svěreného majetku a financí a příprava na další rozvoj. Taktéž informování občanů by mělo být pravidelné a informace by měly být jednoznačně prokazatelné. Vše ostatní je jen nekalorická omáčka okolo, ze které nikdo nemá žádný užitek.

S čím jsme se museli po našem nástupu vypořádat?

Jednak to byla totální nepřipravenost projektů. Dělat přípravu projektu v době, kdy visí výzva na stránkách ministerstev či fondů je utopie. I dnes tvrdím, že jsme pořád v přípravné fázi (přestože již část projektů z našeho programu již byla realizovaná). Druhý hlavní problém byla nepřehledná správa dat a účetnictví. Rozpočtovat, dělat porovnání bez správných a rychle dostupných dat, natož pak očekávat prokazatelné úspory je nemožné. Čekat na data určitého okruhu (např. příjmy, výdaje za odpady, energie apod.) řádově dny (i týdny) považuji ve 21. století za diletantismus a neefektivní hospodaření se svěreným majetkem. Nedokážu vést jakékoliv jednání bez řádné přípravy, nedokážu predikovat bez znalosti minulosti a předpokládaného rozvoje. Od roku 2011 se snažíme, abychom tyto věci řídily my, ne aby ony řídily nás. Nesnažíme se objevovat nové věci, snažíme se věci nastavit tak, abychom fungovaly efektivně. Díky jednoznačnému rozklíčování nákladů došlo a hlavně ještě dojde k úsporám v oblasti nákupu energií, nákupu

Pohled z věže kostela

telekomunikačních služeb a IT, pořizování vybavení, údržbou vybavení a realizace samotných projektů, hospodaření s odpady, údržbou zeleně, realizaci skutečně potřebných sociálních služeb a mzdových nákladů nastavených na tržně obvyklou hladinu.

Avizoval jsem, že bude potřeba udělat několik nepopulárních kroků – většina jich nastala a záměrně se k nim již nechci vracet, k některým ani z titulu mé funkce nemohu.

Co se nám tedy povedlo? Kromě výše zmíněných optimalizací, které nejdou evidentně na první pohled vidět, ale bez nichž bychom se dále nepohnuli, patří mezi větší projekty stavba dětského hřiště, oprava elektroinstalace budovy ZŠ, nové IT vybavení ZŠ, dětské hřiště v MŠ, dětské hřiště vedle kulturního domu, nová kuchyně v MŠ, oprava střechy a věže dominanty naší obce – kostela Sv. Jiljí, první etapa opravy Muzea, pořízení výstroje jednotce požární ochrany. Podařilo se také zrealizovat ordinaci praktického lékaře a po všech prognózách a byrokratických potížích je na světě definitivní termín spuštění - 3.1.2012. Konečně! ☒

Co je ve stádiu příprav, nebo kde je realizace na spadnutí?

Největší finanční investici v historii obce vůbec by měla být stavba čističky odpadních vod a splaškové kanalizace. Je to projekt dlouhodobý, pracný a v dnešní době ještě hodně nejistý. Máme poslední možnost tento projekt zrealizovat v dotačním období 2007-2013. Je tedy mojí povinností se o to pokusit. Samotné přípravy by měly trvat do poloviny roku 2014, samotná realizace do poloviny roku 2015. Díky tomuto projektu záměrně zdržuji opravy chodníků a některých komunikací. Doufám, že v průběhu příprav dojde od Vás, občanů, k podpoře tohoto projektu. V případě malicherných komplikací se vystavujeme riziku, že přijdeme o finanční injekci v řádech desítek milionů korun. Počítejme také s tím, že samotná realizace zkomplikuje na rok běžný život v obci. Držme si tedy palce a přejme si hodně tolerance a pevných nervů. Neděláme to jenom pro nás.

Dalším projektem je oprava vozovky „Stará cesta“, kde bychom výše zmíněnou kanalizaci již měli nachystat. Projektová dokumentace na rekonstrukci KD Vrbsice s plánovanou přístavbou pódia je již hotová – tento projekt bych rád finalizoval před samotnou výstavbou ČOV. V současné době bude probíhat stavební a územní řízení.

Co je zatím v plánu?

Rádi bychom vytvořili lokalitu cca 7-10 stavebních míst. Uvědomme si, že zamezení odchodu mladých rodin a zajištění přísunu nových občanů je z hlediska celkového rozvoje klíčové. Souvisí to s veškerou vybaveností obce – škola, školka atd. Ani si nepřeji domyslet, kam by naše obec směřovala, kdyby tato vybavenost zanikla. Je v plánu také rekonstrukce budov MŠ a ZŠ (po etapách) a rekonstrukce/přístavba objektu pošty pro technické zázemí obce.

Jak si vedeme finančně?

I přes realizaci a přípravu výše zmíněných projektů se finanční disponibilní zůstatek obce pohybuje okolo stejné úrovně jako v době, kdy jsme přebírali úřad. Je to jen díky zmíněným optimalizacím a díky získaným dotacím. Je to také díky ukončení snahy dělat za každou nesmyslnou cenu lživou politiku. Považuji to jednoznačně za úspěch v první etapě.

Sluší se poděkovat. Děkuji všem, kteří jen slepě nekritizují, ale přikládají ruku k dílu při rozvoji naší obce. Často za svoji činnost sklízí kritiku. Je potřeba je podporovat, je potřeba jim sdělit, že se jednou nebude vzpomínat na posměváčky a rýpaly, ale na ty, co něco dokázali. Děkuji všem občanům, kteří konstruktivně kritizují a přinášejí nové nápady. Je dobré si vyslechnout i jiné návrhy. Všichni moudří se totiž uměli poučit z chyb i úspěchů druhých. Děkuji Občanské demokratické straně, již jsem se stal členem, a která mne zahrnuje veškerou možnou podporou. Na výše zmíněných realizacích a přípravách má nemalý podíl, samotnému by se mi v dnešní situaci těžko dýchalo. Rok 2012 je volebním rokem. Uvědomme si, kdo do této

doby využíval naší pohostinnosti, v opojení sliboval a „skutek utek“, a kdo pro Vrbici něco opravdu udělal.

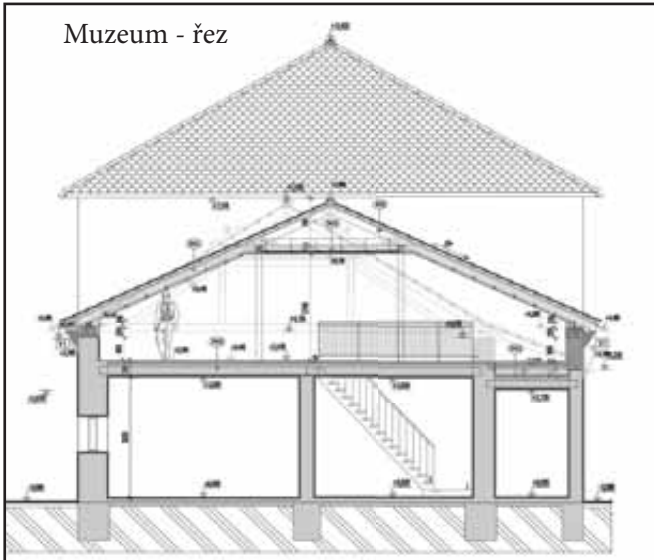
Závěrem bych Vás hrozně rád pozval na letošní Žehnaní mladých vín. Byl bych rád, kdyby bylo trochu jiné než doposud. Dostaly se ke mně kritické názory, že se „svěcení“ stalo druhým koštem a původní myšlenka se „poněkud“ vytratila. Po krátkém zamyšlení musím uznat, že kritici mají pravdu. Tato akce by měla být o setkání, popovídání si, hezké muzice a zpěvu, poděkování za vše co nám vinařský rok dal, prosbě za rok následující a odnesení si posvěceného vína do sklepa. Letos jsem pozval více farářů, pozval jsem také cimbálovou muziku KLARET, vystoupí také naši Mužáci. Doufám, že se všichni v pohodě sejdeme,

Nastává čas Vánoc. V dnešní době se často zapomíná, o čem tyto svátky vlastně jsou. Přeji Vám, abyste je strávili v láskyplném kruhu rodinném plném pohody a štěstí. V roce 2012 Vám přeji hodně zdraví, vše ostatní je otázkou naší šikovnosti.

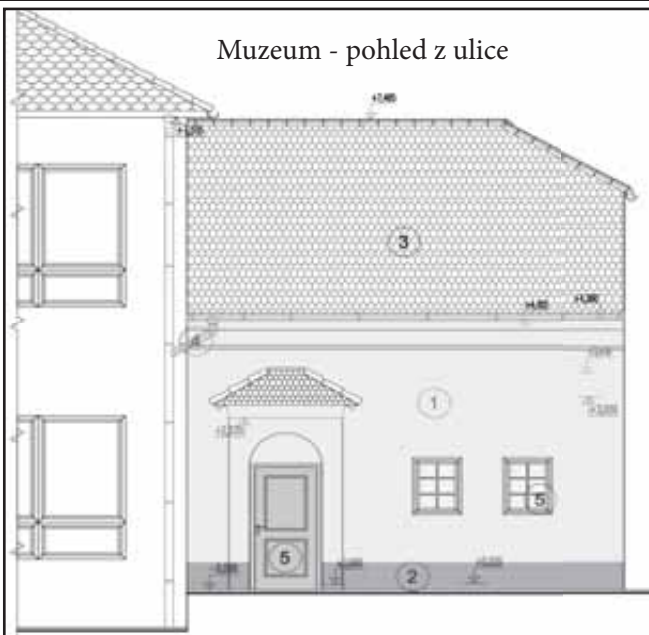
Tomáš Bílek – starosta obce Vrbice

Ukázky z projektů

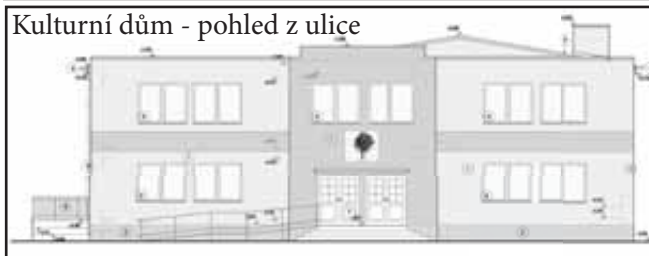
Muzeum - řez

Muzeum - pohled z ulice

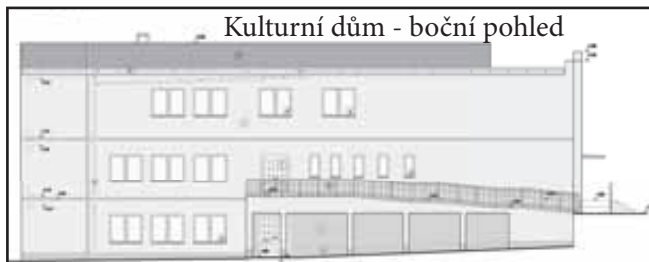
Kulturní dům - pohled z ulice

Kulturní dům - pohled ze sóla

Kulturní dům - boční pohled

Ordinace praktického lékaře Vrbice

Ordinační hodiny

Út – 11:30 – 13:00 MUDr. Petr Kos

St – 12:00 – 14:00 MUDr. Marcela Barnášová

Čt – 11:30 – 12:30 MUDr. Jitka Diblíková

SIMPLY CLEVER

ŠKODA

Nová ŠKODA Citigo Život v pohybu

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ modelu ŠKODA Citigo: 4,5-4,7 l/100 km a 105-108 g/km

Staňte se skutečnými pány svého času s novým vozem ŠKODA Citigo. Užijte si prostor, komfort a bezpečí velkého vozu při nízké spotřebě a překvapivé manévrovatelnosti. Do centra, na nákupy nebo do přírody se tak nyní můžete vydat, kdykoliv chcete a potřebujete.

Na předváděcí jízdu Vás zve Váš autorizovaný prodejce vozů ŠKODA.

Váš autorizovaný prodejce vozů ŠKODA:

AGROTEC a.s.
Brněnská 74
691 03 Hustopeče
Tel.: 519 402 450
E-mail: juska@agrotec.cz
www.agrotec.cz

AGROTEC a.s.
Lidická 123
690 02 Břeclav
Tel.: 519 326 500
E-mail: capka@agrotec.cz
www.agrotec.cz

AGROTEC
osobní automobily

Čas letí, jako by mu za patama hořelo

Už se zase blíží konec letošního roku. Je po Dušičkách, po Martynovi, po Kateřině, na kterou dávno neverbují šohajičky na vojnu (armádu máme dnes profesionální) a děcka taky přeříkaly a přezpívaly básničky a písničky Mikulášům a čertům.

Už máme i větvičky třešní, višni a zlatých dešťů nařezaných na Barborku pěkně ve vodě ve vázách, abychom na vánoční čas měli kousek jara a naděje v našich domovech.

Lucie nám už taky noci upila, ale dne nepřidala.

Dny se krátí, je tu advent – přípravné období příchodu Krista.

Historické počátky církevního adventu spadají do doby Karla Velikého (konec osmého a začátek devátého století) a postupně se toto období ustaluje na čtyřtýdenní s tím, že začíná nedělí nejbližší třicátému listopadu.

Dříve nastával od této doby čas půstu, kdy se nekonaly taneční zábavy ani svatby, utichal večerní zpěv na vesnici.

Začínala „černá zima“, doba dlouhých nocí a pošmourných dnů.

Přicházel čas pro hospodáře na

opravu zemědělského nářadí a hospodyním na draní peří a jiných činnostech, spojených s vyprávěním příběhů.

Vzpomínám si, jak ráda jsem naslouchala tetičkám při draní peří.

Sešlo se jich kolem stolu šest až osm a jak ubývalo peří pod obráceným kameňákem uprostřed stolu, tak přibývalo nadraného peří v cíše (povlaku peřiny) a stonků pod stolem. A tetičky vyprávěly o svém mládí, co prožívaly a co se kde stalo. My jsme seděly s pusami dokořán a bylo to lepší jak televize. My, děcka, jsme hrávaly různé hry.

Každý den bylo pro „dračky“ nachystané něco dobrého.

Ale nejlepší to bylo, když byl „aldamáš“ – dodraná, když už bylo všechno peří odrané.

To bývaly klobásky (později i řízky), nechyběla ani pochoutka – „babůvka“ a „hanák“, k tomu „bílý zrnkový kafé“ a v míse smíchaný kompot. Bylo to moc dobré!

Ráno jsme chodívali do kostela na časné ranní bohoslužbu – roráty. Vstávat se mě tak brzo moc nechtělo, ale bylo to krásné. Všude bylo krásné ticho, jen sníh tak vrzal pod nohama.

A blíží se svátky nejkrásnější – Vánoce.

Pomalou od konce prázdnin cítíme jejich přítomnost v zádech.

Uvědomujeme si, že bychom mohli pomalu nakupovat dárky (jsou i tací, co to skutečně dělají, já ne) a nenechávali to na poslední chvíli. Ale stejně to tak vždycky dopadne, protože ty Vánoce tu budou co by dup.

Nás hospodyňky čeká ještě pěkná řádka práce. Trochu uklidit (každý rok si říkáme, že se na to vykašleme), něco „málo“ (taky jako každý rok) upéct, vyzdobit si vánočně domov a pak vyvářet pro celou rodinu.

A opravdu si myslím, že o tom Vánoce nejsou. Je to o setkávání rodiny, o zastavení se a vytvoření krásné atmosféry v tomto čase.

Ale co si budeme namlouvat. Místo krájení jablíček, lití olova, pouštění lodiček a dalších vánočních zvyků, budeme sedět u televize a nadávat, že tam nic na svátky není.

Raději Vám přeji pěkné a radostné Vánoce a v tom roce 2012 všechno dobré.

B. B.

Lidové pranostiky a moudrosti

Pranostiky měli naši předkové odpozorované a můžeme je brát i jako předpovědi a to nejen o počasí. Lidé v pranostikách nacházeli i zkušenosti do hospodářství.

O počasí:

Jsou-li zelené Vánoce, Velká noc bude bělit se.

Prosinec přináší zimu, pij víno a jez zvěřinu.

Teplý leden, k nouzi krok jeden.

Je-li teplo v lednu, bída sahá ke dnu.

Roste-li v lednu tráva, neúroda se očekává.

V lednu silný led, v květnu bujný květ.

Je-li leden studený, duben chválí osení.

O zdraví:

Teplá zima neduhama oplývá.

Zima měkká, doktor čeká.

Když déšť leden smáčí, neduhy s ním kráčí.

Když zimní chlad, tu každý mlád.

O čase:

Lucie noci upije, ale dne nepřidá.

Na Boží narození o bleší převalení.

Na Nový rok o slepičí krok.

Na Tři krále o krok dále.

Na Hromnice o hodinu více.

O člověku:

Lednem rok nový se starým se stýká,

kdo ve starém nepracoval, v novém ať nenaříká.

Lenivého v zimě ani pec nezahřeje.

Vánoce

Vánoce, vánoce, skoro – li budete? Skoro – li děvčátka ze služby půjdete?

Kerá má rodičů, tá k rodičom půjde. A kerá jich nemá, tá naříkat bude... (lidová)

Bylo před vánoco...

Na hůře v měchu čekaly ořechy, ve slámě se jako rozhozené korálky červenala panenská jablíčka a skulinami ve střeše se sem marně dobýval vítr severák. Na hambálku visely žluté klasy turkyně a dole na mlátku bylo slyšet slepice. Zalezly sem dírou ve vratech ze dvora. Bylo tu teploučko a navíc venku začal poletovat sníh. Jedna za druhou pak poslušně usedly na vyhráté hnízdo a snesly každá běloučké vajíčko. Už jich tam byla pěkná hromádka...

Tetička Anežka vyšly na zápraží nasypat slepicím zrní, ale slepičky nikde. A na dvoře už ležela bělostná vrstvička prvního letošního sněhu. Anežka vzaly metlu v žůdře a pěkně pomalounku, jako by měly strach tu nadýchanou peřinku porušit, začaly sníh odmetat. Zdálo se to být docela zbytečné, protože za patami se jim přisypával nový sníh a cukroval již zametenou cestičku.

Tetička si ale umetly cestu na mlat a tam viděly, že slepičky mají co na mlatě zobat. Nahlídly tedy na hnízdo a do klína posbíraly vajíčka.

„Ná vajec už mám včil dvě proložky, mohla bych se pomali dát do pečení,“ dumaly nad zástěrou plnou ještě teplých vajíček. „Ořechů je toľkaj plný měch, mosí mně jich tata vybúchat.“

A za chvíli již strýc, v ruce košík, stúpali po žebří na hůru pro ořechy. Do kuchyně si donesli kladívko a dali se do búčání ořechů. Sem tam mrkli oknem na dvorek, kde každou minutou přibývalo sněhu. A na stole se vršila hromádka „škařúpek“ a v malované misce bylo až po okraj ořechů. Tetička sem mrkly od trůby, kde se pekly a škvířily jitrničky s jelítkama a odhadly, že by jim ořechů už mohlo stačit. „Tato, možeš toho už nechát, bude dost na cukroví aj na dvoch hanáků (hanák -ořechový závin). A ešče skoč odmetct snih aspoň k brance.“

A tak se tetička Anežka i všechny ostatní tetičky daly do pečení. Pečení toho tradičního cukroví, bez něhož se není možno obejít – tlapek, vanilkových rohlíčků, lineckých hvězdiček a všelijakých tvarů, na jaké je jen možné sehnat formičky. A z každého domu se nesla vůně vanilky, citronů i ostatních ingrediencí.

Stejně jako sněhu na dvorcích, přibývalo v komoře zásob na vánoční svátky. Zabíjela se prasata a husy, které nakrmené až k prasknutí, kejhaly ještě v posadách.

Tetičce Anežce se cukroví povedlo a když náhodou nějaký plíšek trochu „víc upekly“, děcka se strýcem to

lehko napravily – sněžením! Aj vánočku a čtyřech „hanáků“ upekla hospodyň dozlatova. Dvoch s ořechama a dvoch s makem ochuceným perníkem a citrónovou kúru.

A byly tu vánoční svátky, svátky rodin a dětí, všech lidí dobré vůle...

Vánoce, kdy každý rok s nadějí vyhlížíme Ježíška, zpíváme mu koledy i nahlížíme zvědavě pod stromček. Každý z nás o vánocích uvěří dávnému příběhu o zrozeném dítěti v jeslích, kolem něhož se točí celý náš svět.

A kvůli kterému se všichni v ten kouzelný večer staneme dítětem...

Marie Kachyňová,
listopad 2011

Vánoční svátky

*Už do vánočních svátků je pár dnů.
Je dětských přání, lidských srdcí čas.
Čas očekávání a tajných lidských snů
k nám přišel jako každým rokem zas.*

*I zimní krajina už hosta očekává.
Stromy i keře dnes bělostně oděla
a jak se dubový stůl pro hosty prostírá,
tak pole svátečním ubrusem přikryla.*

*Je ticho kolem. Jen vítr se sněhem si pohrává.
Čerstvé stopy se ve sněhu ztrácí,
když poutník domů na svátky se vrací.
A kolem zas jen pláň je bělavá.*

*Je Štědrý den.
Dnes uvítáme hosta z nejvzácnějších.
Hosta, jenž přichází k nám zase po roce,*

*když přijdou svátky ze všech nejkrásnější,
když přijdou svátky svátků – Vánoce.*

Marie Kachyňová 2011

Čas zimních radovánek

Sáňky, pytle, boby, lyže ... to vše připomíná ten krásný dětský čas. Zimu. Období, které pro nás dospělé většinou znamená komplikace na cestách, naražené končetiny na neuklizených chodnících a v neposlední řadě stále dokola se opakující právě odklizení těchto chodníků.

Pro nás, vrbecké děti, bývalo v minulosti synonymum pro zimu Hájek a přilehlé pole, kde jsme s kamarády dováděli, stavěly skokánky, abychom se pak na nich vychloubaly různými kreaci a dalekým skoky.

I já a můj bratr jsme na tomto místě řádili a spolu s rodiči pak zkoušeli první metry na lyžích. Rodiče ovšem lyžím zrovna nefandili a tak jediné, co jsme od nich mohli okoukat byla forma odpočinku po lyžování, potlesk a radost, když se těch něko-

lik metrů obešlo bez pádu, případně smích při legračním klesání k zemi. I přesto pro nás v těchto chvílích byly oporou, když s teplým čajem a neustálým povzbuzování doprovázeli naše kroky.

Do dnes všichni s nadšením a smíchem vzpomínáme na jeden bráček pokus. Již po několikáté ten kopec vyšlápl se starými lyžemi na ramenou. Nazul, profesionálně chytil hůlky, nohy do „pluhu“ a zvolal s odhodlaným výrazem: „Jedu!“ Všichni jsme se ohlédli a čekali jízdu drsného sportovce. Jedu v té chvíli ovšem znamenalo asi dvou metrovou cestu a následné kotouly, které skončily se zamotanými nohama.

Nejen tento zážitek jsme si před několika lety rozhodli znovu opakovat. Byla sobota, kopy sněhu. Byl

mráz, až nás nohy v luxusu dnešních termoponozek zábly a my s vrbeckými kamarády sebrali na půdě sáňky, boby, igelitové pytle na tříděný odpad a vyrazili do Hájku. Divme se, či ne, byli jsme tam sami. Nikde nejezdili ani se nepovalovali děti. Byl klid, ticho. Postavili jsme si skokánek, pro rychlou jízdu řádně namazali skluznice a vrátili se do dětských let. Bylo to odpoledne plné radosti, smíchu, uvolnění, při kterém jsme zapomněli na starosti všedních dnů, špatné silnice a neuklizené chodníky.

Pokud to stihnete, než si narazíte jakoukoliv část těla, vezměte někdy i vy dospělí sáňky a vyražte znova do Hájku. Budete se alespoň na chvíli cítit volněji.

Lenka Otýpková - Vlachovská

VYBRÁNO Z OBECNÍ KRONIKY – STALO SE V ROCE 1991

Narodilo se 19 dětí
Zemřelo 8 občanů
Svateb bylo 12

Problémy s vodou

V obci je mimo soukromých studní 20 obecních studní, ale voda v nich je nekvalitní. Proto musely být 13. května v obci umístěny dvě cisterny s pitnou vodou – jedna byla umístěna u mateřské školy, druhá na Stráži.

31. 10. bylo náhradní zásobování ukončeno pro blížící se zimu.

Skládka „Hantály“

8. května byla založena akciová společnost – zakládajících měst a obcí bylo 20. Na území obcí Bořovice, Vrbice a Velké Pavlovice vznikla skládka, která má životnost 50 let.

Rozdělení JZD

K 1. 1. 1991 se sloučené Jednotné zemědělské družstvo Družba Kobylí rozdělilo na ZD Kobylí a ZD Vrbice.

Na středisko Vrbice přešlo 176 pracujících členů a 250 důchodců.

Toto středisko bylo zaměřené na chov hovězího dobytka, proto muselo družstvo přestavět budovy na posklizňovou linku, dílny, příslušenství pro vepřový dobytek a dílnu pro přidruženou výrobu.

K 1. 1. 1991 mělo ZD 860 ha půdy, v průběhu roku bylo vydáno vlastníkům a soukromníkům, kterých bylo zapsáno 29 celkem 70 hektarů půdy.

Rozpočet obce v roce 1991

Příjmy 1.248.505,- Kč
Výdaje 1.127.688,41 Kč
Největší výdaje patřily oblasti školství 417.209,23 Kč

Základní škola

Školu navštěvovalo 69 žáků ve 4 ročnících. Vyučovali je 3 učitelé a 1 vychovatelka. Ve škole pracovalo 6 zájmových kroužků.

V rámci mimoškolní činnosti bylo v organizaci Pionýr zapojeno 80 dětí v 5 oddílech. Konal se 10 ti denní tábor na hřišti u Ochozí.

Náboženství

Ve školním roce 1990-91 navštěvovalo 54 dětí náboženskou výuku, 16 jich šlo k prvnímu svatému přijímání a ještě dalších 10 dospělých.

V kostele bylo oddáno 12 párů a pokřtěno bylo 31 dětí.

V sobotu 14. září udělil Monsg. Vojtěch Cikrle svátost biřmování 50 biřmovancům z Vrbice a okolních farností.

Nedělních bohoslužeb se zúčastňovalo průměrně 230 věřících.

V roce 1991 byla započata výstavba nových varhan – byla uzavřena smlouva na 675.000,- Kč.
V prosinci začal na Vrbici působit P.Josef Večeřa.

Místní lidová knihovna

186 členů si vypůjčilo celkem 4.614 knih a časopisů.

Sčítání lidu, domů a bytů

V obci bylo přihlášeno

542 osob ekonomicky činných

274 důchodců

11 žen v domácnosti

245 dětí a žáků

65 studentů

Celkem

1.137 obyvatel

Z toho

542 mužů

595 žen

Náboženské vyznání

903 římskokatolické

112 bez vyznání

1 evangelická církev

116 nezjištěno

Národnost

česká 374

slovenská 7

moravská 756

Domy v obci 392 z toho 337 trvale obydlených

Byty 412 z toho 356 trvale obydlených

Vybavení bytů: 222 s ústředním topením

281 s vodovodem v bytě

164 bytů vlastníci mrazničku

72 automatickou pračku

210 barevný televizor

23 telefon

172 osobní automobil

2001

K 1. 1. 2001 měla obec

1.094 obyvatel

Narodily se

4 děti

Zemřelo 12 občanů
Bylo uzavřeno 6 sňatků
K 1. 3. 2001 proběhlo sčítání lidu, domů a bytů, výsledky nejsou uvedeny.

Budování v obci

• probíhala kanalizace v části obce „Za humnama“ a „Klínky“, byla napojena mateřská škola i septik z kulturního domu, kde proběhla oprava sociálního zařízení

• během prázdnin byl vystavěn stárkovský sklep vedle kulturního domu

• došlo k propojení a ke zpevnění vozovky do Čejkovic, na které se podílela nejen naše obec, ale i Čejkovic a Kobylí.

Znak a prapor

Ve středu 14. února 2001 převzal starosta obce z rukou předsedy parlamentu dekret, ve kterém uděluje obci Vrbice prapor a znak.

Na hodovou neděli byl znak a prapor posvěcen a slavnostně vyvěšen na budovu obecního úřadu.

Místní lidová knihovna

měla registrováno 85 čtenářů z toho 62 dětí

půjčeno bylo 718 knih pro dospělé

696 kusů dětské beletrie

617 naučných knih pro dospělé

332 naučných knih pro děti

a 622 časopisů

Myslivecké sdružení Vrbice

mělo v roce 2001 - 11 členů a obhospodařovalo 940 hektarů v katastru obce.

Svaz zdravotně postižených ve Velkých Pavlovicích sdružoval v roce 2001 invalidy z Bořetic, Brumovic, Kobylí, Horních Bojanovic, Němčiček, Velkých Pavlovic a Vrbice a má 332 členů. Z Vrbice jich bylo 50.

Z obecní kroniky vypsala

Bohumila Bařinová

SBÍRKA
NA OPRAVU STŘECHY VRBECKÉHO KOSTELA

vybraná částka

245 014,56 Kč

**DĚKUJEME VŠEM,
KTERÍ PŘÍSPĚLI!!!**

Farní okénko

Velká snaha mnoha farníků byla zúročena a oprava střechy a fasády kostela byla započata. Stalo se tak díky veřejné sbírce, sponzorským darům, dotace obce a jihomoravského kraje. Těm, co jakkoliv přiložili ruce k dílu, Pán Bůh zaplať. Všichni teď už jen doufáme, že náš kostelík bude brzy v novém kabátě.

Září je měsícem sklizně a časem děkování za úrodu. Letos bylo velmi příznivé počasí. V obětním průvodu spojeném s prosbami jsme mohli vidět naše nejmenší. Nebylo by vše jak má být, kdyby nás pomoci písně a libých zvuků hudebních nástrojů nedoprovodil náš Kamínek.

Rok se s rokem sešel a brzy nás čekají svátky vánoční a s nimi spojené i obřady a slavnosti. Jako každý rok jsou zváni všichni místní i přes-

polní na živý betlém v podání našich dětí za doprovodu chrámové scholy Kamínek. Přijďte se nadýchat vánoční atmosféry, společně usednout do lavic našeho kostelíka a zazpívat vánoční písně a koledy s našimi nejmenšími. Těšíme se na Vás 26. prosince 2011 v 16 hodin.

Byla také vyslovena myšlenka nebo řekněme spíše přání o obřad obnovení svátosti manželské. V případě zájmu je náš otec Ondřej ocho-

ten mši svatou na svátek svaté rodiny v tomto směru uskutečnit.

Jako každý rok se v období tříkrálů uskuteční Tříkrálová sbírka. Doufám, že i v roce 2012 bude tak velká účast pomocníků, jako tomu bylo v minulých letech.

Přeji nám všem požehnané svátky vánoční a v příštím roce hodně zdravíčka, štěstíčka a božího požehnaní.

Pavla Kolářová

Mše svaté o svátcích

24. 12. 2011 – Půlnoční Rybova mše	22 : 00 hodin
25. 12. 2011 - Narození Páně	9 : 30 hodin
26. 12. 2011 - Svátek sv. Štěpána	9 : 30 hodin
1. 1. 2011 - Slavnost Matky Boží Pany Marie	9 : 30 hodin

ŽIVÝ BETLÉM

pondělí 26. prosince 2011

v 16 hodin v kostele sv. Jiljí

hudební doprovod KAMÍNEK

ZABÍJAČKA NA VRBICI

Brzy z rána na Vrbici sjíždějí se účastníci,
všichni jenom myslí na to, aby prase stálo za to,
a těší se mladí staří, na dvoře se prase paří.
Pane bože, snad má tunu, musím natlouct kalafunu,
ze zeťáka pot jen teče, musí škrábat prase v kleče,
hospodář se usmívá, slivovicu nalívá.
Na marách je prase v leže, řezník jeho hlavu řeže,
za chvíli ho zvedají, obavy však netají,
jestli trámec nepraskne, všechno bude úžasné.
Řezník pane od počátku, dělá všechno popořádku,
nejdřív bere vnitřní sádlo, jelita, to bude žrádlo,
zbytek budou jitrnice, velké jako nohavice,
a jak říká Mařenka, nejlepší je tlačěnka.
Pak do kotle maso dají, pilně pod něj přikládají,
chasa jenom pokukuje, potají se oblizuje,
pak hospodář vepředu vede všechny k obědu.

Na stole je mísa masa, vesele se tváří chasa,
ovárek si pokračuje, křenem si chuť vylepšuje,
když nemůže sníst už více, na řadě je slivovice,
po jedné si každý dá, mastnou hubu utírá.
A tak je tu pěkně živo, ještě by to chtělo pivo,
ti, kteří to říkají, moc se k tomu nemají.
Pak se tomu blíží konec, jako by zazvonil zvonec,
říkají, to byla hračka ta dědova zabíjačka.
závěr se však rychle blíží, mnohým se už oči klíží,
tak k autům spěchají, plné tašky tahají,
pak konvičku na polívku, pár lahviček vína,
všichni svorně prohlašují, u dědy to bylo prima!
A když rok si počkáme, tak se znovu dočkáme...

*složil pan Handl z Lukova
(známý, který pravidelně jezdí k Bařinům č.p. 350)*

Cesta na Vánoce

Bylo před vánočními svátky. Snad na všech nádražích světa bylo nacpáno lidmi a na brněnském nádraží i potom ve vlaku tomu nebylo jinak. Za oknem se míhaly ojíněné stromy a bílá pole a krajina vypadala jako docela opuštěná. Jen z malých strážních domků u trati stoupal k nebi bělavý proužek kouře, znamenající, že tam žijí lidé. Jak se vlak vzdaloval od města, lidí v něm ubývalo. Ve stanici Zaječí se trať rozdvojila. Dál jeli cestující mířící do Břeclavi a na Slovensko. Ti, kteří jeli do vesnic kolem Pavlovic a Kobylí, museli vystoupit, přejít železný rezavý most, jenž tam stál už kdysi za první republiky a předsednout do lokálky směr Čejč a Hodonín. Vláček byl téměř prázdný a na konec své pouti dojel prázdný úplně. V jednom začouzeném kupé seděli naproti sobě dva cestující. Každý se díval na opačnou stranu. Žena, sedící po směru jízdy, se už v duchu

viděla doma, jak překvapí u stromečku všechny svými dárky, které v Brně nakoupila. Za poslední zatačkou od zaječského nádraží se na obzoru na kopci vyloupla zasněžená scenérie domků s bílou věží vrbeckého kostelíka. Žena radostně poposedla a pohlédla nad sebe na dřevěnou polici, aby pohledem zkontrolovala svou batožinu – velkou hnědou kabelu a menší kufřík. Její spolucestující, muž šedivějících vlasů a pěkných rysů v obličejí taky zároveň mrkl na svoje zavazadla, jako by se chtěl ubezpečit, že je nezapomněl ve vlaku, z něhož sem v Zaječí předsedli a jenž pokračoval ve své vánoční pouti až do Bratislavi. Zavazadla byla na svém místě. Oči obou cestujících se potkaly. „Kde já jsem ty oči už viděl?“, pomyslel si pán a to samé si myslela i jeho spolucestující. Tak tam trapně mlčeli, až se odvážil muž zeptat: „Kam, domů?“ Žena jako by už na tu otázku čekala. „No, dom jedu na Vrbicu.“ „A to máme stejnou cestu. Já jedu taky hen na Vrbicu“, začal muž po vrbecky a rukou ukázal směrem k Vrbici. „Ale já si vás vůbec nevybavuju, kdo jste,“ nechtěla se na protisedícího podívat

žena, ale zvědavost jí nedala. Mátyl jí ty šedivějící vlasy i vrásky kolem očí, ale ty oči už opravdu někdy viděla. „A ke komu jedete, že se odvažuju optat?“, zeptala se muže a ten se rozpovídal: „Já jedu taky dom. Jmenuju se Varmuža, hned pod kostelem sme bývali. Ale mám tam enom bratra, rodiče už nežijú. Já jsem ostal taky sám, děcka jsme neměli a tak jedu enom tak nazdařbůh. Říkám, že jedu dom, ale půjdu asi akorát na kerchov a do kostela, projdu Vrbicu, zavzpomínám a odpoledňa zas pojeđu do Brna. Bratr má děcka, rád bych jich poznal, ale pohádali jsme se s bratrem v mládí o děvčicu, a od tej doby se nescházíme. Ale nakonec si ju nevezal ani on a vzal si druhú, odkáďsi z cizí dědiny. Viděl jsem ju akorát na pohřbu rodičů, ale enom krátce a taky už je to hromadu rokú. Od té doby jezdim dom akorát na dušičky, posvítim na hrobě a jedu zpátky. Až teď, když jsem ostal sám, nedá mně to, musím dom, aspoň na chvílku. Aj jsem nakúpil hračky děckám bratrovým, ale nevím“, „Já jsem si to myslela!“, skočila mu do řeči žena. „Ty oči, vlasy, hlas, no celý můj muž Václav a taky váš bratr. A já su

jeho žena. Celý roky jsme nevěděli, jak to udělat, abyste se udobřili, vždyť ta vaše společná láska se dávno vdala a nám taky mladý roky kdesi utekly“. A žena se dala do pláče. Vláček vtom zatroubil a vjížděl do kobylského nádražíčka. „Jé, už je tu Kobyly, musíme vystupovat,“ utřela si žena oči a chvatně sundávala zavazadla, v nichž vezla dětem a mužovi dárky pod stromeček – hračky a palcové rukavice, ponožky i teplé přezůvky. Vlak už úplně zastavil a oba cestující se ocitli na nástupišti. Děčka Varmužovy už od poledne vyhlížely, kdy dojde matka z Brna. Vlak jezdil kolem půl druhé a tak nakukovaly na cestu, vedoucí od Kobyly kolem dřevěného starodávného kříže a taky před druhou hodinou uviděly dvě postavy, kráčejíci zvolna proti sněhovým vločkám, jež jim vítr hnal přímo do obličeje.

„Maminka už idu“, volaly hned děčka radostně do síně, neboť věděly, že maminka tak jako každým rokem potká v Brně Ježíška a předá mu jejich dětským písmem napsaná přání. A teď maminka už jde a nese na zádech velkou kabelu v nůši a v ruce další. Ale ještě kdosi s maminkou jde! Varmuža jak uslyšeli děčka, vzali metlu, vyšli před dům a začali odmetat sníh, aby to nevypadalo, že se taky těšíjí, jak ty malé děčka. Ale žena nejde sama. Kohosi vede, rozkládá rukama a ukazuje k Vrbici. To už pocestní došli na dohled, strýc si zaclonili oči a chvilku trvalo, než jim blesklo hlavou – bratr!

Bylo po svátcích... Od Vrbice dolů ke kobylskému nádraží kráčí pocestný. Jde pomalu, i když cesta vede prudce z kopce od vrbeckého kostela. Vybavuje si, jak jej po létech vře-

le přijal bratr u rodného stolu, prošli spolu všechna známá místa, zastavili se u hrobu rodičů na hřbitově, i jak ho bratr na rozloučenou objal a ujistil ho, že bude vždy vítán v jeho domě. Tak zabraný do vzpomínek se ocitl na malém nástupišti.

K nádraží už dosupal vlak, tažený hřmotící, kouřící lokomotivou, výpravčí zatroubil na malou trumpetku a vláček se radostně rozjel.

V zasněženém domku na vrbecké Stráži se zatím radovaly děti z hraček a ostatních dáreků a rodiče seděli v zamyšlení u stolu a měli v duši dárek nejcenější.

Osamělý cestující se usadil ve vytopeném vláčku a s hřejivým pocitem se díval na vrbecký kostelíček, dokud mu nezmizel z očí...

*Marie Kachyňová,
před Vánoce 2011*

Zima na Vrbici

Kača na ledě, Vánoce na blátě, nebo naopak: Kača na blátě, Vánoce na ledě, říkávalo se na Vrbici a taky se to většinou vyplnilo. Nevím ale, čím to je, že si spomínám enom na ty zasněžené Vánoce. Dyž došel prosinec, octla se Vrbica pod sněhobílú peřinú ze snihu. Každý ráno se čerstvě napadaný sníh mosel poodmetat. V síni měl každý po ruce metlu a lopatu a sotva se rozbřesklo, bylo slyšet šupání metlí a skřípot lopat na zápraží. Metle na zametání venku - na dvoře, na hulici, nebo v maštali a ve chlívě, bývaly z březovýho prútí a na Vrbicu jich dycky zjara a na podzim donesli v nošách na zádech cikáni toť z Malacek na slovenským Záhorí. Došli pěšky od vlaku z Kobyly a kromě metlí nosili aj pletený koše a košíky. Dědinú se potom ozývalo jejich volání: „Metle, koše!“ Koše byly v hospodářství taky potřeba celý rok - na dřevo, erतेple a jabka, v malých košíkách se nosilo do kúta aj roznášala zabijačka po rodině. Za svoje výrobky dostávali slováci, kromě

peněz, nádavkem nějaký hadřík pro děčka, trochu sádra, oškvarků i pečiva. Hodpodáři si dycky vybrali nějaký koš, pěkně hustě pletený, aby dlúho vydržel. Hospodyně si zas nakúpily metlí do zásoby. Metle se tenkrát ale nepoužívaly enom na zametání. V každém domě se vařivaly trnky ze sladkých durancíí. Trnky, rozvařený v kotli, se přecedily přes žíněný síto, odranú metlú se přepasírovaly a tím se zbavily kostek (pecek). Potom se už bez kostek v kotli dohusta uvařily. Metla byla potřeba aj k opravám a mazání hliněných omítek, dyť většina chalup byla z hliněných tihel kotovic a omítky se každý rok musely opravit. Napřed se opadaný místo metlú odrhlo, namočilo ščetkú a nanasla se hliněná malta s plevama. Potom se hodně odranú metlú řapalo po tem místě, až vznikly takový špidlatý výstupky, kerý po zalíčení dělaly zajímavú strukturu na stěně. Březový metle měly ale hlavní použití v tým zametání. Občas aj nezbedným děčkám tancovaly po zádech.

Na zametání v domě se používala zas metla smítěnka, nebo žíněný smeták. Tenkrát se v domácnosti hodně používaly všelijaký věci z prútí. Třeba malý obdélkový košíky s pěkným názvem košinka či frajeřinka, s kerú se chodilo na nákup, nebo na besedu a v kerej nám stařenka nosivaly pár jablíček nebo cukroví. Stařenka mívaly frajeřinku pod vlnáčkem a když ho zdělaly, teprú sme viděli, že nam něco nesú a zvědavě sme do frajeřinky nahlídali. S práznú se nikdy na besedu k děčkám nechodívalo. Vidím jak dnes, jak se stařenka v síni jak dívka zatočily, vlnák zhodily z ramen a vytřepaly z něho sníh. Hned se tam pořádně ochladilo. Snih se mosel hned v síni zamect, aby se nerozpustil, tož maminka popadly metlu smítěnku, co byla pořád po ruce, napřed stařence ometly filcový boty a potom sníh vymetly na dvur. No nedalo se na vesnici bez metlí, košů a jiných prútěných, ale ani dřevěných, hliněných, nebo slaměných výrobků existovat. Esli to byly slamě-

ný ošatky na chleba, vajíčka a ovoce, nebo sotúrky, co s něma chodili chlapi do sklepa pro víno, vyřezávaný dřevěný necky na zadělání těsta na chleba, nebo necky na praní a kúpaní děcek. A v kuchyni zas většinu nádobí bylo z pálenej hlíny, enom sváteční nádobí bylo z porculánu. Protože lidi na Vrbici měli po celý hospodářský rok co dělat, neklidnější a snád' nejpěknější bývaly zimy pod sněhovou peřinú! Na rolách skončila práca, hospodyně draly peří a vyšívaly, chlapi krmili dobytek a chodili na Stráž do sklepa a my, děcka, sme

vyhlídaly, kdy napadne první snih a to nám začaly pravý radovánky. Na každym kopečku bylo z ledu do hladka uježdáný vozisko (klouzačka) a na něm sme dokázali strávit celý odpoledně po vyučování. Dokád' nejaký strýc nešli kolem s vodú od studně, v kýblech pověšených na dřevěných váhách přes ramena. Podjeli jim nohy a už byli na zemi. S hromama vletěli dom a vmžiku nám klúzačku posypali popelem z kamen. Nebo vyběhly tetička a s tú pověstnú metlú v ruce nás rozehnaly. Ale za chvilku sme byli zasej zpátky. Ešče za dob mládí

mojích rodičů se mládež vozívala na snihu z vrchu ze Stráže, kolem Cvrčkovéj hospody a důle Šmidkovem až do Zahrad. Až dvanáct se jich dalo na dřevěný saně hukaně, jejichž název byl asi odvozený od hukotu, co po cestě vydávaly. Dokád' se nezetmělo, býval po Vrbici křik a výskot děcek. Tož Svata Kateřino dej, ať máme aj letos ty naše vrbecký Vánoce doběloučka pocukrovaný a ať nic, kromě dětskýho výskotu, neruší poklid a poezii tolik očekávaných vánoc...

Marie Kachyňová, 2011

HODOVÉ VZPOMÍNÁNÍ

Před hody bývalo vždycky pilno.

„Hospodyně zažijú dost' s tema hodana. Kdeco v každým kútku musí byt zamazaný a zalíčený, děvčata chcú mět kdejakú sukňu napiglovanú a nachystat musijú u tech možnějších jak na svatbu skoro. Dondú vám zvaní aji nezvaní. Aspoň jednu za rok se člověk rozveselí.“

Tak píše Augusta Šebestová ve své knize „Lidské dokumenty a jiné národopisné poznámky“.

V předmluvě k této knize píše: „Sbírajíc tento národopisný materiál, neměla jsem ani v úmyslu jej vydati tiskem. Chtěla jsem jenom zapsat do Kobylské pamětní knihy svým rodákům na památku.“

Jest sebrán z osad jihomoravských (z Kobylího, Vrbice, Pavlovic, Bořetic, Němčiček, Rakvic, Bílovic, Žižkova, Čejkovic a ze Štarviček), obývaných lidem, jenž liší se krojem, nářečím a také individuálním rázem, na přirozených zvláštностech těla i ducha se zakládajícím, nejen od sousedních Slováků, ale také od ostatních Hanáckých Slováků.“

O hodech A. Šebestová píše:

„Na Vrbici je tuze veselo. Tam prej dyby stařučkej stařeček plota se držel, už chodil, jak říkáme na posledních nohách, na hody mosí cifrovat. To prej tancuje každej.“

Týden nebo 14 dní před hody zahráváme hody, máme muziku a večír volíme stárků.

Indá byli všady štyří stárci, včil sú nekde enom dvě. Sklepníkem je dycyky loňskej stárek.

Stárci sú na to, aby celej rok pořádali chasu.

Dyž sú stárci spořádaní, je aji chasa v pořádku. Chodijú o povolení k muzice a nosijú korúvje na procesťvjú.

Stárky potom při každým procesťvjú ověňčujú korúvje, aji kostel vyparádijú nekde kvítím, každej svátek a každú nedělu.

Je to pěkná čest, byt stárkem lebo stárků. A ještě aji starej člověk se potěší, dyž si zpomene, že mu tú čest dali.

Stárci si sami vyberú stárky, vezne si každej tú svú, ale mosijú si jich od rodičů vyptat.

Dyž mu ju pro nejakú věc nedajú, vezne si sestru lebo sestřenicu, aby ju nepohněval.

Nekde se nechajú prosit. No ja, ono to taky neco stójí, nekerá má třeba za 70 zlatých šatů na ty hody, to može mět tálek za ty peníze.

Chodijú všeci najednú ptat o ty stárky a tí ovádijú.

Napřed idú beztak k první, potom popořádku k ostatním.

Ná dyž sú stárky vyptaný, shánijú stárci muzikantů, smluvijú se s něma na tři dni a v sobotu večír postavijú před šenkem vysočajznú máju, s pěkným borkem na vršku.

V hody po požehnání začnú muzikanti před šenkem svolávat. Hrajú pár

kúskú a než se děvčata pozoblíkajú, chlapani zatím u šenku skáčú a výskajú. Až se lidi sendú, idú stárci s muzikantama do domu první stárky, vezmú si od nich voničky a fedra, vyndú, každej vezne svú stárku za ruku. A tak v páru idú k máji aji s muzikú.

Stárci a muzikanti obědvajú v nedělu u první, v pondělí u druhéj a v úterý u třetí stárky.

Večeře dávajú chlapani v šenku z vybraných peněz.“

Tak píše o hodech na konci 19. století Augusta Šebestová, rodačka z Kobylí.

Proč jsem tady uvedla část její knížky? Abychom si uvědomili, co je to vlastně tradice, a že máme na co navazovat. Její zápisy nás k tomu zavazujú. Netýkajú se jen Kobylí, týkajú se i naší obce.

Jak to ale vypadalo třeba letos před hody na Vrbici, to řešit nemím, to mi nepřisluší. Ale myslím si, že i v této době být stárkem – je čest.

Mladí si to ale zřejmě nemyslí a hlavně nechťejí mít odpovědnost. Proto byl letos tak problém stárky zvolit.

Ale ke krizím dochází i v okolních obcích – před loňskem v Kobylí, ještě před tím v Bílovicích.

Přesto si myslím, že se to změní a naši mladí si budou pokládat za čest, že mohli být stárkem, či stárkou.

Nebo se mýlím?

Bohumila Bařinová

NEVÁHEJTE A VYUŽIJTE VÝHODY

Českomoravské stavební spořitelny, a.s.

- uzavření stavebního spoření - ZDARMA
- úvěr s úrokem od 3,7% na bydlení
- spotřebitelské úvěry na cokoliv
- penzijní připojištění se státním příspěvkem
- rizikové životní pojištění
- ERA osobní účet od Lišky

IVAN HOŠEK tel.: 603 240 946

e-mail: ivan.hosek@cmss-oz.cz

Jiné hody, milé hody, naše hody...

Všichni Vrbečáci mají své hody rádi, jsou na ně pyšní, chlubí se jimi a nedovedou si bez nich představit

léto. Také skoro všichni stárkovali a zasloužili se o pokračování krásné tradice.

Letos se ale naše milé hody ocitly v krizi. Nikdo je nechtěl. Mluvílo se o nich, nadávalo se na ně, nevědělo se, jestli vůbec budou a jak budou vypadat. Nechtěl si je vzít na starost žádný nový ani žádný minulý stárek. Nakonec začalo být hodů líto i panu starostovi, a tak požádal loňských stárků a stárky (v mírně upravené sestavě), aby se jich ujali. Slíbil jim pomoc a dovolil pár změn. A tak na hodech začali pracovat za velké pomoci vrbecké chasy, která se snažila a pomáhala, jak nejlépe dovedla a dokázala, že jí na hodech opravdu záleží. Díky chase ty hody nakonec byly.

Ano, šlo se od Presu, stárky neměly stejné sukně a nebyly hodky. Ale za tradičně krásného počasí se hodovalo tři dny a tři noci, mája byla vysoká, víno dobré a hodovníci šťastní. A to je to hlavní, užít si hody, mít je rád a neřešit kdo, jak, proč a kde...

Jolana Bezděková

Kam vlastně plynou peníze z hodů?

Věčné téma, o kterém se diskutuje na různých veřejných i neveřejných fórech snad od vzniku internetu. A je to taky téma, které nedá spoustě lidí spát a velmi vděčná věc na pomluvy a kritiku. No a vzhledem k tomu, že obcí koluje mnoho polopравd o tom, jak to vlastně je, rozhodli jsme se napsat tento článek.

1. Hody pořádají fotbalisti?

Hody jako takové pořádají stárci a chasa. Stárci, pokud chtějí, osloví výkonný výbor FK Vrbice s žádostí o pomoc se spolupořádáním a organizací hodů. Je sepsána smlouva, ve které jsou jasně dané povinnosti popř. finanční vyrovnání obou stran. Žádný monopol na pořádání hodů FK Vrbice nemá.

2. Peníze ze vstupného si rozdělí někteří do kapsy!

Veškeré finanční prostředky vybrané ze vstupného jsou evidovány a velká část z nich je použita na zabezpečení hodů. Teprve až ten zbylý příjem je investován do údržby kabin, hřiště a na chod klubu. Je úsměvné slyšet už v nedělní hodový večer ty „zaručené“ informace, kolik že si to ti fotbalisti vlastně zase letos vydělali. Je hrozně jednoduché si spočítat cenu vstupného x odhad počtu lidí x tři dny!!! Dostaneme se tím k nějakým statisíčovým částkám. Pravda je ale bohužel trochu jiná. Pondělní a úterní návštěva bývá zhruba poloviční oproti nedělní. Chasa a všichni přespolní krojovaní mají pochopitelně vstup zdarma, stejně tak mají volný vstup povoleno i krojovaní mužáci. Přes tyto výhody je pak směšné, nebo možná spíš smutné vidět některé (a oni ví, kteří to jsou), jak si radši oblečou mužácký kroj už v neděli v poledne a sundají ho až ve středu na oběd, jenom aby se vyhnuli placení vstupného. Na druhou stranu je třeba poděkovat těm, kteří i přes skutečnost, že kroj na sobě mají, vstupenku dobrovolně zaplatí. Další věcí, která stojí za zmínku, jsou výdaje. Ať už je to pořízení vstupenek, krycích plachet, šroubů a jiných věcí potřebných pro přípravu, tak zaplacení kováře, tesaře, pro-

nájem jeřábu a další. Vesměs jsou to několika tisícové položky. Jako další je tu vyrovnání se stárkami, ať už formou peněz nebo zabezpečení vínem na hody. A nakonec ta největší položka. Všichni určitě chcete, aby hody měly jistou úroveň, k čemuž neodmyslitelně patří kvalitní kapela. Kvalitní muzika ovšem také něco stojí, částka vydaná za ozvučení hodů se blíží ke sto tisícům, a mnozí z vás by jistě byli překvapeni, kolik si vlastně muzikanti za tři dny hraní vezmou.

3. Výběrcím se platí?

Všichni... Všichni, kteří se spolupodílí na pořádání hodů, pracují dobrovolně a zdarma! Není vůbec jednoduché sehnat na všechny tři dny asi dvě desítky lidí, kteří budou ochotni stát u výběrcích stolů a prodávat lístky, zatímco ostatní se u baru nebo na sóle náramně baví. Další věc, která se dělá pro pohodlí hostů, je zaplachtování pergoly. Zatím, co většina z vás si užívala předhodové sobotní odpoledne, hráči a výbor FK do pozdních večerních hodin připevňovali plachty pro případ silného větru nebo deště. Lavičky a stoly! Naše spolu s obecními lavičkami a stoly na zaplnění kapacity nestačí a tak si je musíme půjčovat z okolních obcí. A opět, někdo je musí přivést, rozdělat atd... Tyhle věci se dějí v neděli brzy ráno, a zatím, co většina z vás ještě spala, deset lidí muselo jet v sedm hodin do Kobylí, tam lavky a stoly poskládat, naložit, převést na Vrbici, rozdělat a nachystat tak, aby byli všichni spokojeni. A tihle všichni to dělají dobrovolně a bez nároku a jakýkoliv honorář! Kdyby to chtěl někdo počítat, tak na hodech bylo dobrovolně odpracováno celkem asi 350 hodin!!! Pokud bychom si najali agenturu, která by

tyto věci zařídila, přičemž průměrná sazba by se pohybovala kolem 180 korun za hodinu... ..nemělo by cenu hody pořádat. Dále nesmím opomenout spolupráci s Pohostinstvím U Buka s tím, že Jirka nám i stárkům ve všem vyjde vstříc a jeho podíl na fungování hodů je nemalý. A nakonec Obecní úřad Vrbice. Všichni víte, jaký byl letos problém se sháněním stárků a nebýt OÚ a starosty p. Tomáše Bílka, asi by hody letos ani nebyly, nebo aspoň ne v takové podobě, jak jste zvyklí. OÚ nám také zapůjčil prostory a pokud to bylo potřeba, i traktor s vlečkou, aby nám s přípravou také svým dílem pomohl.

Poslední za zmínku stojící věc je, že Fotbalový klub Vrbice vždy ochotně přijal pořádání hodů i přes nejistotu pěkného počasí. Krásně se dá vykládat o tom, kolik se dá na hodech vydělat, ale nikomu se nechce řešit to, že když bude tři dny pršet, výdaje za kapelu a další věci budou stejné, jenom ty příjmy ze vstupného budou jaksi poloviční, hody budou prodělečné a rozdíl musí někdo doplatit!

Všem, kteří se na přípravě hodů jakýmkoli způsobem podíleli, patří obrovský dík a abych se konečně dostal k úvodní otázce: Kam vlastně plynou peníze z hodů? Veškerý zisk je investován do zabezpečení chodu všech tří našich aktivních mužstev a do údržby hřiště a kabin.

za Výkonný výbor FK Vrbice
Fridrich Dušan

MUŽÁCI

ÚČASTÍ NA HORNOBOJANOVSKÉM VINOBRANÍ VZDALI MUŽÁCI Z VRBICE HOLD.....

Po prázdninovém období jsme přijali pozvání na Hornobojanovské vinobraní, které se konalo 3.září 2011. Vinobraní bylo spojeno se soutěžní výstavou zahrádkářských výpěstků místních občanů. Samozřejmě nechyběl ani burčák a různé místní speciality, např. přesňáky s trnkama.

Účastí na vinobraní jsme chtěli vzdát hold, nedávno zesnulému Ladíkově Zárubovi.

Společně s písní „Tá vrbecká dědina“, se také nesla tichá vzpomínka na dobrého kamaráda a rodáka z Vrbice.

Na podiu se kromě našeho sboru vystřídali, dětský folklorní soubor Charvatčánek, skupina historického šermu, místní dechová kapela Hornobojani a celým odpolednem zněly krásné písně v podání Varmužovy cimbálové muziky. Na večerní zábavu vyhrával taneční orchestr z Těšan.

Krásnou akci zakončili pořadatelé půlnočním závodem na nafukovacích madracích v areálu místního koupaliště.

10.9.2011 jsme jako každý rok zazpívali na Stráži pod Větrákem, při „Zarážení hory“. Tato akce proběhla za velkého zájmu, jak domácích občanů, tak i přespolních, ale hlavně „cykloturistů“.

MUŽÁCI UTUŽUJÍ DÁVNĚ TRADICE S BILOVČÁKY

12.11.2011 se konal již 2. ročník Svatomartinských slavností ve Velkých Bílovicích, pod záštitou obecního úřadu jej pořádal místní vinařský spolek. Než přijel svatý Martin na koni s družinou, která vezla letošní mladé víno, byli přítomní diváci seznámeni s tradicí svatomartinských vín a přivítání zástupci Velkých Bílovic a Vrbice.

Sbor vinařů z Bílovic a mužáci z Vrbice zazpívali za doprovodu CM Lália písničky o víně a všichni společně jsme ochutnali mladá vína od bílovských vinařů.

Díky krásnému počasí se ve vinařské trati „Puryňky“, sešli v hojném počtu nejenom místní a přespolní „vrbečáci“, ale i zájemci o tuto krásnou lidovou tradici z celé republiky.

Ani se nám z Bílovic nechtělo, ale přijali jsme pozvání na Lipovské slavnosti do Lipova.

Zpívání se konalo v místním kulturním středisku, za hojné účasti mužáckých sborů z Lipova, Dolních Dunajovic, Valtic, Hluku, Lanžhota, Velké nad Veličkou a Rohatce.

Co nás ještě čeká za vystoupení v tomto roce?

18.12.2011 – vánoční zpívání v Poštorné.

27.12.2011 – žehnání mladých vín na Vrbici.

Na závěr bych chtěl touto cestou poděkovat za „Mužáky z Vrbice“, všem našim příznivcům a OÚ Vrbice, za finanční a technickou podporu.

Hodně štěstí, spokojenosti, osobních úspěchů, ale hlavně hodně zdraví abychom se nadále setkávali na různých akcích v roce 2012.

František Polášek

NOVINKA: 8. KOMOROVÝ PROFIL

A+BX OKNA
„tradice od roku 1993“

VÝROBA PLASTOVÝCH OKEN

e-mail: hustopece@abxokna.cz
tel.: 602 742 761

tel.: 607 795 740

Hustopeče INFO: PAVEL BÁRTA

Dukelské náměstí 31 (VE DVOŘE)

Jak jsme hráli Slovácko v (skoro) Praze

Byli jsme jako divadelní spolek „Okolo luže“ pozváni do malé dědinky, spíše osady Mezihorí (ležící kousek od Prahy), abychom jim tam zahráli divadlo, protože oni hráli na Vrbici, tak jsme jim to chtěli oplátit.

Dne 17. září časně z rána, asi kolem deváté hodiny, nasedli hlavní, mladé a perspektivní okololužácké hvězdy do žlutého transportéru a ti druzí do bílého. Cesta byla dlouhá, žížeň veliká, slunce svítilo, pár sedmiček to nepřežilo. A tak jsme přijeli do Mezihorí velice dobře naladěni. Velice dobře naladěni byli ovšem i

zdejší obyvatelé, protože právě probíhala celodenní akce „Babí léto 2011“, spojená s ochutnávkou různých druhů piva z místního soukromého pivovaru (pravý důvod naší návštěvy).

Ubytovali jsme se u skvělých lidí, připravili si jeviště a šli jsme ochutnávat pivo a guláš. Ti zdatnější si i zasoutěžili nebo trochu zasportovali. Největší vítězství patří Radku Mikulicovi, který si padesátilitrovou bečku piva hodil nad hlavu bez větší námahy, a tak jsme měli 30 piv zdarma. Co víc si přát!

Divadlo jsme samozřejmě hráli.

Bavili jsme se stejně jako publikum, možná i více. Největší úspěch sklídl policajt Šabla, protože mu popadaly scénáře z bubnu a celkově dělal tu největší srandu. Připadalo mi, že nehrajeme hru „Slovácko sa súdí“, ale hru „Slovácko sa rozhodne nenudí“. Ale sranda musí být, aj kdyby na chleba nebylo.

Večer jsme si sedli k táboráku, zpívali písničky, popíjeli víno i pivo, utužovali vzájemné vztahy a bylo nám fajn. V Mezihorí sem nám líbilo, ale doma je doma.

Jolana Bezděková

Knihovna

můžete na stránkách obce Vrbice vyhledat v sekci služby občanům odkaz knihovna. Obecní knihovna nabízí kromě knihovnických služeb také internet pro veřejnost, který je přístupný v otevírací době knihovny zdarma. Pro zájemce jsou připraveny 2 počítače s připojením na internet.

Pro nejmladší čtenáře připravujeme několikrát ročně soutěže, pro děti z mateřské a základní školy besedy. Oblíbená je celoroční sběratelská soutěž, kde děti získávají za zapůjčení knih kuponky, které pak mohou vyměnit za drobné dárky.

V současné době je stav knihovního fondu naší knihovny 8 342 knih. Na regálech najdete 6 405 kusů beletrie a 1 937 kusů naučné literatury pro děti i dospělé. Náš knihovní fond dvakrát za rok obohacujeme z výměnného fondu Městské knihovny Břeclav. Momentálně máme zapůjčeno 240 knih. Knihy jsou čím dál dražší a z poskytnutých financí jsme v roce 2011 mohli zakoupit pouze 191 kusů knih a několik druhů časopisů, proto je výměnný soubor příjemným zpestřením naší nabídky knih. Také bych ráda touto cestou poděkovala všem občanům, kteří darovali pěkné knihy do fondu naší knihovny. Kromě knih nabízíme čtenářům i velký výběr časopisů.

Aktuálně máme 2 273 kusů periodik a průběžně je obměňujeme a aktualizujeme.

Co je nového v naší knihovně? Knihovna získala díky dotaci nový knihovnický program Clavius a nový výkonný počítač. Program Clavius umožňuje evidenci knih, časopisů a obsahuje elektronický výpůjční systém. Tuto změnu možná ani čtenář nezaregistruje, protože výpůjční systém přes čárový kód využíváme již delší dobu.

Ale nový modul programu umožňuje umístění on-line katalogu na našich www stránkách. Čtenáři si tak mohou v klidu domova na svém počítači vyhledávat knihy v celé naší datábázi on-line katalogu. Tady lze zadávat různá kritéria výběru a čtenář získá ucelené informace o knize včetně té pro něj nejdůležitější, zda je kniha momentálně v knihovně k dispozici nebo je zapůjčena.

Přijďte si i Vy vybrat pěknou knihu do naší knihovny, těšíme se na Vás.

Přeji všem našim stávajícím i budoucím čtenářům příjemné prožití svátků vánočních a úspěšné vykročení do nového roku.

*Petra Kadrnková
knihovnice Obecní knihovny Vrbice*

CHRAŇME SI ČISTOTU VRBECKÉHO KROJE

V oblasti jižní Moravy se v současné době dostává přímo do módy organizování různých slavností, převážně hodů v krojovaném oblečení. Mám na mysli obce, kde v dosti dávné minulosti svůj krok neměly, anebo u nich hodně dávno zanikl, takže vlastně ani nemají žádnou tradici. Potom se stává, že aktéři hodů, kteří chtějí být mermomocí v krojích, si kroje vypůjčí v půjčovnách, anebo poshánějí různě, jak se říká, „kde se dá“. Poslední varianta však mnohdy znamená, že mají to svoje oblečení (kroj už to není) poskládané různě. Potom například nosí stárci jakési zástěry, obuté mají jezdecké boty, děvčata chodí v lodičkách s podpatkem, někdy nosí i části oblečení z jiného kroje, anebo je krojované oblečení doplněno jakousi narychlo zhotovenou „samovýrobou“, která ke kroji taktéž nepatří. Jistěže je to z určitého hlediska jejich soukromá záležitost, ale oni tím kraj doslova znehodnocují a co hlavně matou neznalé lidi v okolí. Pro naše obce se

starou tradicí v nošení krojů je to určité nebezpečí. Ono nebezpečí spočívá v tom, že by se někteří lidé i z naší oblasti mohli nechat ovlivnit těmito podivnými úpravami krojového oblečení. Podobnou stížnost na krojové „samovýtvory“ jsem vyslechl i od pracovníce Etnografického muzea v Brně a týkala se nějakých mladíků od Moravských Kounic. Všiml jsem si, že i v našich obcích dochází k nepřesnostem hlavně u krojů, které babičky anebo maminky přichystají pro malé děti. Oblékání dětí do krojů, hlavně v hodové dny je určité velmi záslužné, ale je nutné dodržovat například motivy a způsob vyšivek u všech částí oblečení. Přece není správné, když na některé části kroje objeví vyšivka s „jablučky“ z oblasti Podluží jen proto, že se to třeba babičce líbí. V hodovém průvodě v sousedním Kobylí bylo zase vidět některé malé chlapce v Kordulách, které měly plná záda různých vyšivek, jiný měl na hlavě klobouk - šmukáč, určité dospělého a ten hochovi držel až na uších, zkrátka

některé děti toho měli na sobě „navěšeného“ tolik, že víc už toho navěšet nešlo. V létě jsem byl na primiční slavnosti v Čejkovicích, kde byla hojně zúčastněna i čejkovská mládež v krojích. Všiml jsem si, provedení vyšivek na kordulách chlapců z Čejkovic bylo na tři rozdílné způsoby. Stává se to tak, že zákazník (zastoupený obvykle maminkou), přinese k vyšivačce vzor a tvrdě vyžaduje provedení vyšítí podle zmíněného vzoru jen proto, že se jí to tak líbí, anebo aby měl syn něco jiného – „extra“. Takové úpravy nemají nic společného s jakýmsi vývojem, (jak jsem už někde zaslechl), ale zasévají zmatek v náhledu lidí na provedení kroje.

U nás na Vrbici by při volbě vyšivky nemusel být problém, protože dnešní chlapecký kraj má vyšivku takřka stejnou, jaká bývala v době kolem roku 1890, kdy začala mizet vyšivka z kroje chlapců.

Lajbl Fr. Poláška (nar. r. 1869), který nosil v letech 1885 až 1890.

Potom se až do roku 1949 nosil chlapecký kraj bez vyšivek, jak je tomu dodnes např. v Bořeticích. Při návratu k vyšivkám má přednost dodržení původního zdobení u oblečení mladých chlapců velkou zásluhu tetička Františka Hasíková, rozená Herůfková (nar.r.1920, zemř. r.2005), která první kroje v roce 1947 vyšivala. Při letošní návštěvě Etnografického muzea v Brně mně bylo dovoleno vyfotografovat původní vyšivanou Vrbeckou kordulu a také lajbl svobodného chlapce, jaký se nosil v letech 1885 až 1890. Obě části kroje i s kalhotami věnoval do zmíněného muzea dr. Josef Janošek v dubnu roku 1968. Fotografie vyjmenovaných částí kroje máme vystaveny (pohled přední, boční, ze zadu atd.) ve vitríně v našem muzeu. Myslím, že zde by měly babičky a maminky nacházet informaci o správné vyšívce kroje jejich dětí, protože se při ní nejčastěji chybuje. Bylo by dobré chránit pro budoucnost našeho vrbeckého kroje.

František Janošek

**VINAŘSKÉ
POTŘEBY
BUREŠ**

*Pravá ruka drobných a středních
vinařů*

Prodejny:

Velké Pavlovice tel. 519 428 733
Bořetice tel. 519 430 515
Krumvíř tel. 519 419 006
 Email: prodejna.bures@seznam.cz

Zpráva o stavu Vrbeckého muzea za rok 2011

Kalendářní rok 2011 se přibližuje ke svému úplnému závěru, proto je zapotřebí se ohlédnout zpět a zrekapitulovat, co nového se v našem muzeu podařilo uskutečnit. Zde nabízím k nahlédnutí na změny, které v průběhu loňského roku nastaly.

•Muzeum je rozšířené o další zrekonstruované místnosti v zadní části budovy. Všichni víme, že ve zmíněných prostorách bylo dříve kadeřnictví. Po dohodě mezi OÚ Vrvice a pronajímatelkou paní Procházkovou, byly na jaře tyto prostory uvolněny. OÚ poskytl paní Procházkové pro její podnikání místnost v budově pošty. Nově získaná větší místnost ve staré radnici posloužila pro uložení dalších exponátů, vedle ní se nachází menší místnost sloužící jako archiv a naproti je WC s malým umyvadlem. Stavební úpravy velmi kvalitně provedli naši obecní zaměstnanci a patří jim za to pochvala. Nově upravené muzeum bylo otevřeno v hodové dny. Návštěvníků přišlo hodně a v hodovou neděli to byli převážně Vrbečtí rodáci. Muzeum se jim líbilo a velmi pochvalovali záměr OÚ Vrvice připomnět lidem historii naší obce.

•V muzeu byla provedena inventura vystavených věcí, takže je do budoucna určitá jistota, že se nebudou exponáty ztrácet, jak tomu bylo v dobách Národního výboru. V současné době je zde vystaveno na 170 menších i větších věcí.

•Pan starosta předal do Regionálního muzea v Míkulově na uložení originál Pamětní knihy obce z roku 1871, kterou psal starosta Václav Hubáček. Kniha však zachycuje pouze údobí o roku 1860 a je škoda, po Hubáčkově už nikdo v záznamech nepokračoval. Zmíněná kniha je samozřejmě ručně psaná a je ve velmi špatném stavu, přestože byla v padesátých letech na opravě u kniháře, což dosvědčuje i účet za provedenou práci, který byl nalezen uvnitř. V Míkulově budou muset provést její opravu a potom zůstane u nich v muzeu, kde bude v bezpečí jako ostatní kroniky.

•V průběhu roku 2011 získalo muzeum některé další exponáty. Všem dárcům

patří poděkování, zvláště pak paní Sůkalové č. 207, která věnovala 2 kompletní soupravy selského oblečení pro vdanou ženu. Po domluvě s panem starostou budou během zimy zhotoveny figuríny, které do zmíněných šatů oblečeme a budou představovat vrbecké tetiny sedící u stolu při „besedování“.

•Stále se nedaří dát dohromady alespoň malou skupinku lidí se zájmem o historii obce, která by se podílela na činnosti obecního muzea. Nabídka už byla několikrát inzerována v obecním zpravodaji. Takovéto uskupení několika ochotných občanů mají v Kobylí a Vel. Bílovicích. Nedávno byla výstavka v Prušánkách, kde je taktéž malé muzejní sdružení.

•Stále trvá nabídka (prosba) pro

občany z Vrvice, aby věnovali staré předměty do našeho muzea.

•Obracíme se s prosbou na vrbecké občany, aby nabídli pro obecní muzeum starší, ale funkční velikonoční hrkače – „kocúry“, říkalo se jim i tragače. Chtěli bychom se spolupráci s Dětským sdružením obnovit velikonoční hrkání, tak jak to bývalo kdysi.

•Závěrem této informace o stavu obecního muzea za rok 2011 bych chtěl poděkovat OÚ Vrvice za vstřícný přístup k budování muzea. Všechny občany chci tímto pozvat k návštěvě nově upravených prostor muzea. Otevřeno bude o vánočních svátcích a přesná informace bude včas vyhlášena obecním rozhlasem.

František Janošek

MAX REKLAMA

- **Reklamní služby pro vinaře**
Gravírování, pískování, etikety, skleničky, nálevky, čističe skvrn, záklopy, špunty, stojany a jiné.
- **Kompletní reklamní služby**
Ofsetový tisk, malonákladový tisk, velkoformátový tisk.
- **Reklamní předměty a textil s potiskem**

tel.: 773 666 676
Šardice 771, 696 13

WWW.MAXREKLAMA.CZ

VŘSR

Již podruhé v řadě se na Vrbici 28.října uskutečnilo VŘSR nebo-li Velké Říjnové Setkání Rodin. Sešli jsme se v hojném počtu na hřišti u školy. Tato akce začala lampiónovým průvodem obcí. Do kroku vyhrávaly v místním rozhlase dětské písničky. Naším cílem byly sklepy pod větrákem, kde jsme společně vypustili lampióny štěstí. Bezpečnost střežili místní hasiči. Nechybělo ani tradiční opékání špekáčků. Na své si přišli i milovníci teplých nápojů a děti měly radost ze sladké odměny a nejvíce se jim líbily svítící náramky. Díky úspěchu loňského ročníku bylo v průvodu také mnoho účastníků z okolních obcí. Nezbývá než doufat, že nám i příští rok bude přát počasí, abychom se opět sešli. Velké díky patří všem, kteří se zasloužili o přípravu této akce.

Za SRPDŠ při MŠ a ZŠ

*Jarmila Vykydalová
a Pavla Kolářová*

STAVEBNINY VAJBAR

BOŘETICE, tel.: 519 430 108, boretice@stavebniny-vajbar.cz
PODIVÍN, tel.: 519 344 263, podivin@stavebniny-vajbar.cz
HUSTOPEČE, tel.: 519 333 444, hustopece@stavebniny-vajbar.cz
www.stavebniny-vajbar.cz

MÍCHÁNÍ BAREV NA MÍRU Široká škála odstínů

obchodní zastoupení firmy **CAPAROL**

- jedna z největších firem v Evropě
- evropská špička

Nejmodernější
míchací
zařízení Color
Express E4.

CAPAROL

- probarvené omítky
- fasádní nátěry
- vnitřní nátěry
- laky
- lazury
- nátěry podlah a betonů
- zateplovací systémy

**Rychlá dodávka.
Poradenská služba.**

Informace na prodejnách
stavebnin v Bořeticích, Podivíně
a v Hustopečích
Těšíme se na Vaši návštěvu.

S námi se stavět vyplatí!

Kamínek 2011 Rok velkého odcházení

Jako v současné době nejstarší zpěvačka dětské chrámové scholky Kamínek jsem se ujala několika „funkcí“, které jsem zdědila po bývalých starších členkách – Peti Zárubové, toho času Vymazalové, a Lenky Lubalové – Machovské – a tak na mě kromě pomoci s organizováním zkoušek, přípravou našich vystoupení, chystání not a dalších povinností připadl také úkol podělit se s čtenáři Vrbeckého zpravodaje, co je v Kamínku nového.

V letošním roce Kamínek ztratil většinu svých nejvýraznějších a nejpotřebnějších tváří: Peťka a Lenička opustily naše řady kvůli rozrůstajícím se rodinám, dále odešli Ivík Kovařík, Martin Brda Brdečko a také Liduška Herůvková kvůli pracovním povinnostem. Máme ovšem i takové odpadlíky, kteří nás nechali „ve štychu“

kvůli pátečním diskotékám a nedělním bolestem hlavy. Neustále hledáme talenty na Pantličkách, lobujeme u rodičů nejmladších nastávajících členů, bohužel se nám to ne vždycky podaří. Naštěstí máme několik kamarádů, kteří nám jsou ochotni vypomoci, když nám „teče do bot“, a přijdou si s námi zahrát, zazpívat nebo podat pomocnou ruku při zvučení.

V uplynulém roce jste si Kamínek mohli poslechnout na různých akcích o Velikonocích na Velký pátek a na Hod Boží velikonoční, na slavnostní mši Prvního svatého přijímání, Božího Těla, hodové mši, při děkování za dary a také na našem 6. Předadventním koncertě. Letos nás čekají ještě Vánoce a také se budeme podílet na vrbeckém Živém Betlému.

Na koncertě jste letos mohli slyšet

peknou řádku písniček jak nových, tak nově upravených i oprášených evergreenů. Dalo by se říct, že jsme se už „tradičně“ naučili cizojazyčnou písničku, také jsme se pokusili vytvořit monotáz dvou skladeb, které říkáme Mešap. Letos poprvé zazněl flétnový trojhlas a neustále se snažíme nacházet v malém sborečku nové a novější možnosti, jak ozvláštňit naši hudbu, abychom s ní byli spokojeni my, zpěváci a muzikanti (ale hlavně strýc Hasík), a abychom tím potěšili a překvapili Vás.

I když se díky letošním odchodům Kamínek výrazně změnil, doufáme, že nám i přesto zachováte svou přízeň, a my se na oplátku budeme snažit zpříjemnit Vám každou chvíli, kdy se spolu potkáme.

Za Kamínek Kristýna Lubalová

**Vyladěné
předokenní rolety...**

garážová vrata
ploty a brány
okna a dveře

www.lomax.cz

záruka 5 let
5
Garantie 5 Jahre
Guarantee 5 years

PROČ chtít předokenní rolety

nemusíte platit
více za energie !

- VYSOKÁ ÚSPORA ENERGIE
 - VÝRAZNÉ SNÍŽENÍ HLUČNOSTI
 - SILNÝ POCIT BEZPEČÍ
 - NAPROSTÉ SOUKROMÍ
- CENTRUM OTVOROVÝCH VÝPLNÍ - BOŘETICE
OTEVŘENO: Po - Pá (7:00 - 17:00 hod.)
 - CENTRUM OTVOROVÝCH VÝPLNÍ - HUSTOPEČE
u Brna (přímo u dálnice D2, EXIT 25)
OTEVŘENO: Po - Pá (9:00 - 17:00 hod.)

Volejte zdarma: 800 100 372

 LOMAX®

FK Vrbice 1959 - Podzimní část sezóny 2011-2012

V okresních soutěžích OFS Břec-lav máme tři družstva a to muže, dorost a starší přípravku. Trenérem mužů je Libor Knápek, trenérem dorostu je Miroslav Bočko a trenérem starší přípravky je Michal Kocourek. Co se týká vedení A-mužstva mužů, o ty je celkem postaráno, ale na vedení dorostu a starší přípravky je jeden trenér zoufale málo. Starat se o mládež je záslužná činnost a hlavně se vychovává jí následovníci, možná nejen pro současné A-mužstvo. Zkuste se nad tím zamyslet, hlavně bývalí hráči. A samozřejmě nejen oni. Kdo má chuť dělat něco záslužného pro naši mladší generaci, je srdečně vítán.

Muži:

Po úspěšné loňské sezóně, kterou muži ukončili na 6. místě tabulky, nastupovali hráči do nové podzimní části s odhodláním potvrdit

tyto dobré výsledky. Ale že to nebude jednoduché, potvrdili již první zápasy. Navíc hostování u nás ukončili hráči z Čejkovic Jiří Radocha, Tomáš Hnidák, Petr Stávek a z Bořetic Marek Herůfek. Z nových hráčů přišel pouze Lukáš Horák, který obnovil kariéru. Z důvodu pracovního vytížení přestal chytat Michal Sýkora, což byla velmi citelná ztráta. První dva zápasy muži začali prohrou, premiérové body v nové sezóně přišly po dobrém výkonu až ve třetím kole v hodovním zápase z V. Němčicemi. V dalších zápasech hráči většinou nehráli špatně, nebyla to žádná nakopávaná, chtěli prostě hrát fotbal. Ale ve většině prohraných zápasech nás sráželi velké individuální chyby, které soupeři dokázali k naší nelibosti využívat. Velké škoda je především tří posledních prohraných zápasů z týmy z popředí tabulky. Ve Stra-

chotíně jsme během deseti minut dokonce vedli 2:0, ale již zmíněné individuální chyby nás sráželi dolů. (komentáře k jednotlivým zápasům najdete na internetových stránkách www.fkvrbice1959.cz). V průběhu podzimu se ještě podařilo získat na hostování do konce podzimu z Hodonína Michala Herůfka. S jeho příchodem se zvýšila kvalita hry, ale celkově získané body nás zatím řadí k boji o udržení v soutěži. Ale pokud k tomu kluci k zimní přípravě přistoupí stejně pozitivně jako v loňské přípravě, tak bychom se neměli o sestup bát (mimo jiné je opět zajištěno zimní soustředění, tentokrát v Novém Jičíně). A pokud se nám ještě podaří v sestavě udržet Michala Herůfka, příp. získat některou ze staronových posil, tak by to byl další plus navíc. Takže nepropadejme panice, máme před sebou ještě celé jaro.

**Po podzimní části jsou muži na 12. místě tabulky (15 bodů a skóre 32:38).
Nejlépeším strelcem podzimní části je Petr Němec se 15-ti vstřelenými góly.**

Výsledky v podzimní části sezóny 2011-2012:

Vrbice – Brumovice	2:5	(Zrůna Josef, Knápek Jan)
Nosislav – Vrbice	3:0	
Vrbice – Velké Němčice	5:3	(Němec Petr 3, Kubík Jiří 2)
Klobouky – Vrbice	3:1	(Němec Petr)
Popice – Vrbice	1:3	(Němec Petr 2, Kubík Jiří)
Vrbice – Kobylí	2:4	(Mikulica David 2)
Bořetice – Vrbice	3:0	
Vrbice – Ivaň	0:1	
Pouzdrány – Vrbice	3:5	(Knápek Jan 2, Němec Petr 2, Herzán Stanislav)
Vrbice – Uherčice	2:0	(Němec Petr, Knápek Jan)
Šitbořice – Vrbice	1:5	(Němec Petr 4, Knápek Jan)
Vrbice – Starovičky	2:4	(Němec Petr, Mikulica David)
Strachotín – Vrbice	4:3	(Němec Petr, Knápek Jan, Hošek Petr)
Brumovice – Vrbice	3:2	(Herzán Stanislav, Hošek Petr)

Dorost:

Výsledky v podzimní části sezóny 2011-2012:

Vrbice – Nosislav	2:1	(Charvát Vojtěch, Matýšek Michal)
Boleradice – Vrbice	0:2	(Bucňák Martin, Kubík Tadeáš)
Vranovice/Ivaň – Vrbice	3:0	
Valtice – Vrbice	2:2	(Matýšek Michal, Hasík Jaromír)
Vrbice – Březí	3:0	(kontumačně)
Kostice – Vrbice	9:1	(Hasík Jaromír)
Vrbice – Lednice	4:5	(Hasík Jaromír 3, Matýšek Michal)
Vrbice – Šakvice	1:10	(Náležinský Patrik)
Drnholec – Vrbice	6:1	(Hasík Jaromír)

Nejlépeším strelcem dorostu je Jaromír Hasík s 6-ti vstřelenými góly.

Po podzimní části je dorost na 8 místě tabulky (7 bodů a skóre 13:36).

Starší příprava:

Mladí fotbalisté našeho oddílu odehráli podzimní část velmi dobře, a kdyby se sestavovala tabulka, byli by na prvním místě (19 bodů a skóre 61:37). Klukům patří poděkování, stejně jako jejich rodičům. Některá utkání se hrála i za velmi nepříznivého počasí, ale to k fotbalu patří.

Výsledky v podzimní části sezóny 2011-2012:

Vrbice – Vranovice	11:1	(Haman 4, Fridrich 3, Vykydal 2, Popovský, Pazderka)
Nikolčice – Vrbice	10:5	(Fridrich 4, Vykydal)
Vrbice – Pohořelice	5:4	(Haman 3, Vykydal, Pazderka)
Velké Němčice – Vrbice	0:5	(Fridrich 3, Popovský, Pazderka)
Vrbice – Horní Bojanovice	11:2	(Fridrich 6, Haman 3, Kocourek, Vykydal)
Pouzdrány – Vrbice	6:6	(Haman 4, Vykydal, Fridrich)
Vrbice – Křepice	3:5	(Fridrich 2, Haman)
Přibice – Vrbice	4:8	(Haman 4, Fridrich 3, Vykydal)
Vrbice – Kumvíř	7:5	(Fridrich 3, Vykydal 2, Pazderka, Popovský)

Nejlépešími strelcem starší přípravy je Adam Fridrich s 25-ti vstřelenými góly.

Výkonný výbor FK VRBICE 1959 zve všechny členy na

VALNOU HROMADU

která se koná v neděli 8. ledna 2012

ve 14.00 v přísálí KD

Mateřské centrum Kalubáček

Mateřské centrum „Kalubáček“ vzniklo minulý rok. Toto centrum zastřešuje spolek Okolo Luže a bylo založeno hlavně pro děti cca od jednoho roku do tří let. Samozřejmě každé dítě je jiné, takže záleží na rodičích (hlavně maminkách), jak jsou ochotné s dětmi pracovat. Pak je dítě z „Kalubáčku“ flexibilnější při nástupu do mateřské školy.

A jak vůbec v Kalubáčku fungujeme? Nejprve si pěkně zazpíváme u klavíru písničky pro nejmenší. Při tom si každé dítě vybere nástroj, na který chce hrát. Pak si předvedeme pár říkanek – Paci, paci, pacičky, Leze

jezek, Kašpárek, Putovala bleška...a spoustu dalších. Děti se u toho smějí a je opravdu radost se na ně dívat. Dále tancujeme jednoduché taneční a pohybové hry. Po malé přestávce si děti malují, kreslí, vytvoří nějaký výrobek – například jsme obtiskovali listy, tiskali bramborovými tiskátkami, dolepovali hrušky, modelovali jablíčka. U vytváření a malování některé děti vydrží delší, některé kratší dobu. S pomocí maminek se učí držet tužku, spolupracovat.

Potom následuje hra, malé děti si většinou hrají samy s dospělými, nebo staršími dětmi. Ale co nav-

štěvujeme „Kalubáček“, zjistili jsme, že děti se na kamarády těší, napodobují je, jsou samostatnější. Občas sice druhému dítěti zbourají stavbu nebo vezmou hračku, ale to už přichází maminka a kamarádovi stavbu postaví, nebo hračku vrátí. Pro dvouleté dítě je to hra, která má svůj význam.

„Kalubáček“ se rozjel docela ve velkém počtu maminek s dětmi a já doufám, že nás bude jen přibývat. No není krásné si děti užívat, dokud jsou malé?

Petra Michnová

Dědečku, dědečku koleda.....

aneb setkání babiček a dědečků v naší mateřské škole

Stejně letos jako loni, tak i napřesrok se zpívá v jedné dětské písničce.... Tak i my každoročně v předvánoční době zpíváme a koledujeme našim maminkám a tatínkům. Samozřejmě, že přijdou i některé babičky, ale ne všechny. A tak se zrodil nápad uspořádat předvánoční posezení pro všechny babičky a dědečky našich dětí. A nápad se ukázal jako velmi dobrý.

Děti byly nadšené. Nakreslily pozvánky pro své babičky a dědečky, vyráběly dárečky - jehelníčky ze skořápek ořechů, pekly vánoční cukroví. Na samotném setkání babičkám a dědečkům zazpívaly písničky, zahrály pohádky, zatancovaly a pak je pozvaly ke stolům s vánočním cukrovím na malé posezení. Setkání bylo velmi milé a babičky a dědečkové se zúčastnili opravdu v hojném počtu. A protože spousta z nich byla v naší mateřské škole opravdu poprvé, projevíli zájem si celou naši mateřskou

školu prohlédnout. Podívali se i do nově zrekonstruované kuchyně.

Babičkám a dědečkům se u nás moc líbilo a už se těší na další setkání.

J. Cichrová uč. MŠ Vrbsice

Andělská a čertovská školička

Poslední kalendářní měsíce jsou v naší mateřské škole prosyceny vůní vanilky, skořice, kouzlem nadcházejících svátečních chvil a nadílky Mikuláše. Začínáme Andělskou školičkou. Některé děti přicházejí jako andělské bytosti, jiné jsou v bílém oblečení - zhotoví si v MŠ andělská křídla nebo Mikulášské čepice. Za doprovodu nebeské hudby se roztančíme po třídě. Paní učitelka vypráví příběh o Mikulášovi, který doopravdy kdysi dávno žil a dětem rozdával za okno dobroty.

Děti si postaví „nebe“ - dřevěné stavebnice oblepily bílými papírovými mráčky. V nebi si Mikuláš přichystal knihu hříchů a za asistence vybraného anděla předčítal hříchy a rozdával dárečky. Ostatní Mikuláši a andělci pozorně poslouchali a občas ho doplnili o hříchy, na který u kamaráda zapomněl.

Dále jsme hráli na Mikulášskou honičku, zpívali písničky o Mikulášovi, kreslili nebeské bytosti, nebo je vyráběli z papíru a přírodnin. Protože i v nebi mají rádi dobroty, upekli jsme si voňavé skořicové sušenky.

Následující týden se nesl v čertovském duchu. Děti a celý perso-

nál mateřské školy je převlečený za čertíky. Čertovská školička je rozpustilá, odpovídá tomu tanec čertíků a povinnosti vyplývající z potřeb pekla. Kluci si vyráběli vidle, chystali opravdické peklo s velikým kotlem. Někteří čertíci si přinesli řetězy a snažili se připoutat vrchního čerta, kterým byla paní učitelka. Proběhla i soutěž o nejdelší jazyk,

nejhroznější čertí pokřik a vymýšlení čertovského jména. Přestože si děti stále připomínají, že opravdoví čerti nejsou, v pondělí, kdy nás navštívil Mikuláš, anděl s čertem se neubránily slzičkám. Po zazpívání písniček se všechny děti osmělily a samy si od anděla a čertíka převzaly dáreček.

Jana Kadlecová

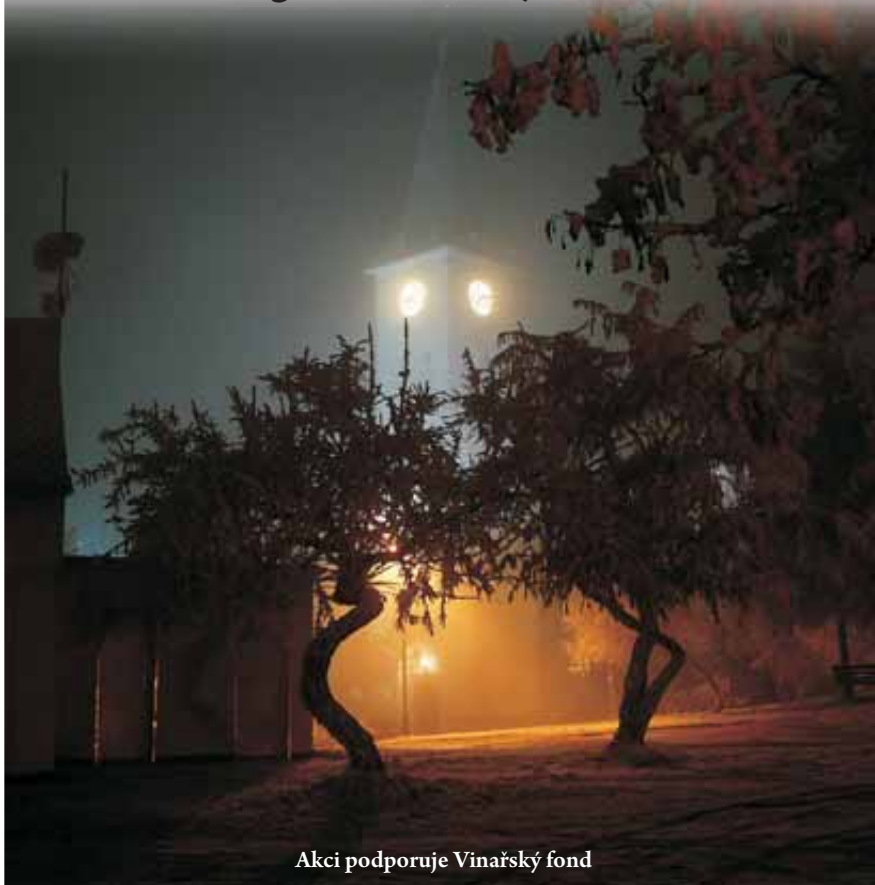
27. prosince 2011 od 18:30

KD Vrbsice

ŽEHNÁNÍ MLADÝCH VÍN 2011

Mužáci z Vrbsice

CM Klaret

degustace mladých vín

Akci podporuje Vinařský fond

MÁM STRACH, ŽE SE MĚ DÍTĚ VE ŠKOLCE BOJÍ. CO KDYŽ TAM STRÁDÁ?

Úzkostné, plaché děti to mají v kolektivu vždycky těžší. Hůř se adaptují, obtížněji se seznamují, uvolní se spíše v malé skupince a situace, kdy jsou ostatním příliš na očích zrovna nevyhledávají. S tím si učitelky mateřských škol zpravidla poradí, horší je, když do děje vstupují neméně úzkostní rodiče.

Kdo z rodičů by si nepřál, aby jeho dítě bylo šťastné? Problém je, že mnozí dnešní rodiče jsou tak hnáni představou šťastného dětství, že se děsí chvíl, kdy jejich potomek neprojevuje štěstí nebo aspoň spokojenost a dobře se nebaví. Reklamou podpořené iluze ukazují dítě, které je stále aktivní, vyhledává kamarády, jde za tím, čeho

chce dosáhnout, odpoví na každou otázku. Pokud vlastní syn nebo dcera takový není, někteří rodiče propadají obavám: Nevadí, když si tolik nehraje s vrstevníky? Každé ráno vidím, že ve školce stojí spíš opodál. Sice nebrečí, ale bojím se, že není šťastné. Proč si vesele nehraje jako jiné děti? Děláme něco špatně? Může za to složení ve školce, nebo snad učitelka?

Jednou je hůř, jednou je líp. „Každému dítěti se občas něco nelíbí. Někdy je spokojené, jindy méně, může být i vysloveně nespokojené. Něco má rádo více, něco méně. Někdy se mu daří, jindy ne. Ale to všechno k běžnému životu patří, je to normální“, říká poradenská psycholožka PhDr. Ivana Halíková. „Pro předškolní věk je typické rychlé střídání nálad. Dětský pláč není rozhodně totéž co pláč dospělého člověka v depresi“, upozorňuje odbornice.

Dítě, které je plaché a nesmělé, nemusí být automaticky nešťastné. Introvertně orientované děti mohou být naopak docela spokojené, když se nemusí přímo účastnit hry, ale zpozřdálí se zájmem pozorují děti. I ony vnímají podněty potřebné pro sociální učení a zrání, které by osamocené v domácím prostředí těžko hledaly.

Někdy mají rodiče obavy, že jejich dítě je doma dynamické a jisté a ve školce se chová zdrženlivě a bojácně. Mají pocit, že vidí jiné dítě. Většinou nejde o žádný problém. „Doma má dítě zmáknutou sociální realitu, nemá pocit nejistoty, jestli se neztrapní, jestli bude přijaté, protože má pozitivní zkušenost. Jenže ve školce se setkává se spoustou jiných názorů, osahávání této reality nejistému dítěti chvíli trvá. Pokud je dítě doma bezprostřední a veselé, časem také bude i v kolektivu MŠ“, vysvětluje Ivana Halíková.

Speciální kapitolu tvoří rozmazlené děti, které doma nemusí dělat nic, respektive mohou dělat cokoliv. Řád v mateřské škole je jim logicky proti srsti, brání se mu, jsou nespokojené. Ve skutečnosti je to nevychovanost, nebere se servítky psycholožka Halíková. „Takové děti se zatím nenau-

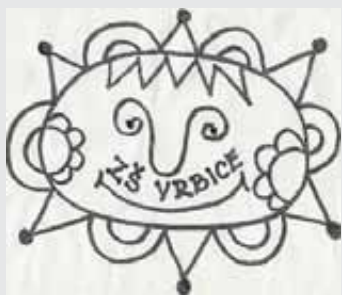
čily ničemu čelit. Právě pro ně je MŠ přímo indikovaná. Pokud je doma rodiče nenaučili pravidlům a řádu do tří let, je dost malá šance, že je to naučí v pěti nebo šesti letech. Vrstevnický kolektiv a učitelka, která takovému dítěti ukáže, jak se srovnat se sociální realitou, je pro jeho budoucí

život jenom přínosem“. Rodiče přitom mnohdy opravdu netuší, že něco nezvládli. Hovor s nimi je vhodné v přátelském duchu stočit na řád, který vládne doma – jak dítě usíná, jak se stravuje. Pokud se učitelka dozví, že si dítě vybírá ze tří chodů, honí ho po místnosti, aby aspoň něco sněd-

lo, hodinu po uložení do postele z ní vylézá a nakonec usíná buďto s rodiči u televize, nebo s nimi v posteli. Tímhle způsobem se nic nevyřeší, rodiče by měli společně v láskyplném prostředí pracovat na upevňování řádu.

Zdroj Informatorium 3-8

Školní okénko

NOVÁ ELEKROINSTALACE VE ŠKOLE

Během hlavních prázdnin probíhala ve škole oprava elektroinstalace. Práce začaly už koncem června a dokončeny byly začátkem září. Výměnu zastaralých elektrických rozvodů v celé budově prováděli pracovníci Obecního úřadu Vrbice, který celou akci financoval.

Dotaci ve výši 190 000 Kč poskytl i JMK.

Práce se prodloužily, protože bylo potřeba opravit ve všech třídách také omítky - staré oškrábat a udělat nové. No a pak všechny třídy vymalovat. Začátek školního roku se nám o dva dny posunul (určitě k velké radosti všech dětí) a výuka ve škole tak začala až 5. září. Protože nebyly ještě připraveny všechny třídy (horní patro se dokončovalo společně se sborovnou a ředitelnou), musely jsme si my vyučující poradit, jak vyučovat ve zbývajících prostorách školy. Ve třídě se tedy změnila tělocvična, kde měli celý týden zázemí čtvrtáci a páťáci, dolní družiny sloužily mladším ročníkům. Jenže co dělat, když bylo potřeba dělit hodiny? Poradily jsme si i tak - obývací p. učitelky Veverkové se změnil na několik hodin v učebnu a čtvrtáci chodili na vyučování k ní domů (ještě že p. učitelka bydlí hned naproti škole). Ti ostatní čtvrtákům jen záviděli...

Třetí zářijový týden jsme se konečně mohli všichni nastěhovat do nově opravených a uklizených tříd, které na nás zářily veselými barvami, sborovny a ředitelny. S úklidem naší školnice, která toho měla až nad hlavu, pomohly ve škole i p. Bukovská Ludmila, Fridrichová Zdeňka a Grohová Marie, za což jim moc a moc za nás všechny děkujeme.

*Mgr. Renata Horáková
řed. školy*

PODZIMNÍ ÚKLID KOLEM ŠKOLY

Když paní učitelka oznámila dětem, aby si přinesly do pracovních činností hrábě, děti se tázavým a zvědavým pohledem zeptaly, co budou vyrábět s hráběmi.

V rámci pracovních činností žáci ze Základní školy Vrbice pracovali na úklidu v okolí školy. Sbírali odpadky a hrabali listy.

V parku nad i pod školou bylo jednoznačně "přelistováno". Hrabání listů jim velmi bavilo. Mohu potvrdit, že všichni žáci byli opravdu pracovití. Někteří jedinci pokračovali ještě ve svém volném čase po družině. A že pracovali všichni s chutí a pořádně, svědčí nasbíraných 60 napěchovaných pytlů listů.

V závěru hrabání Leoš Zálešák ze třetí třídy pronesl: „Paní učitelko, letos se ty listy nějak přemnožily.“

Mgr. Markéta Veverková – vyučující

ZŠ VRBICE DĚKUJE

- p. Pavlu Bártovi za veškeré opravy plastových oken, dveří po celý rok ve škole
- p. Tondovi Bršťákovi (MADEKOP Vrvice) za zhotovení plastových desek na stěnu k políčkám na křídly a houby
- p. Jiřímu Vaníkovi za nalepovací barevné folie
- p. Zdence Fridrichové, Marii Grohové, Ludmile Bukovské za pomoc při úklidu školy na začátku září
- p. starostovi Tomáši Bílkovi za celoroční péči a starostlivost o budovu školy
- p. Pilátové a babičky Zapletalové za dárečky na vánoční jarmark

SLOHOVÁ TVORBA ŽÁKŮ 5. ROČNÍKU ...

Co bych dělal(a), kdybych vyhrál(a) milion...

Kdybych měl milion, tak bych si dal tři čtvrtě milionu na spořicí účet. Pak bych si koupil nový klarinet a nějaké součástky a doplňky. Potom bych si koupil fotbalové vybavení, protože to staré už mně je malé. Kdyby mi ještě zbylo, tak bych si koupil minibajk. Kdyby mně ještě úplně málo zbylo, tak bych si to dal do trezoru.

Jan Zálešák

Kdybych měla milion, tak bych dala 100 000 Kč do Afriky, potom bych dala 100 000 Kč do dětských nemocnic a 100 000 Kč do normálních nemocnic, pak bych koupila Peugeot 5008 a potom bych koupila do školky plyšáky a nakonec bych dala 494 000 Kč babičce a dědovi do Valtic. 6 000 Kč by mně zbylo a dala bych každému z naší rodiny 1000 Kč, to by každý měl 1000 Kč.

Lucie Horčíčková

Kdybych vyhrál milion, skákal bych radostí metr vysoko. Nejdřív bych si koupil notebook.

Potom bych se zeptal rodičů, jestli něco potřebují. Ale dal bych jim jenom část, protože by mi to všechno utratili. Potom bych koupil do nemocnic do každého pokoje počítač, aby tam děti nebyly tak smutné. Trochu bych dal do útulků pro zvířata.

Jenže takové štěstí mě asi nikdy nepotká.

Radek Kratochvíl

Kdybych měla milion, jela bych s mamkou, tatškou a mamkou na dovolenou a na hory. Potom bych si doma udělala ZOO pro domácí mazlíčky. Byli by tam pískomilné, křečci, osmáci, psi, kočky a další domácí zvířátka. Koupila bych jim žrádlo a další věci, které potřebují. Pískomilové, křečci a osmáci by měli v klecích kola na točení. Psům bych koupila obojky a pamlsky. Kočkám bych vyrobila z papíru a provázku hračku. Je škoda, že ZOO pro domácí mazlíčky nikdy

mít nebudu, protože by mi to mamka nedovolila. A kdybych neposlechla, tak by se rychle odstěhovala.

Iva Janošková

Kdybych měla milion, koupila bych si dům, pak bych si koupila auto, jela bych na výlet do Paříže, pak bych koupila mamce kuchyň, koupila bych mamce myčku, dál bych si koupila televizi, koupila bych si také počítač, pak domácí kino, mamce a tatškovi bych koupila, co by chtěli a mému bratřovi bych také koupila, co by chtěl.

Adéla Kolářová

Kdybych vyhrála milion, tak bych si koupila nový počítač, pak bych dala nějaké peníze do útulku a potom bych bráčkovi koupila nový stůl. A ještě mamce a tatškovi novou postel a celé rodině novou koupelnu. Pak bych dala babičce a dědovi a tetě trošku peněz. A sobě novou skříň a novou postel, pak bych si zbytek nechala.

Natalie Leblochová

U strýce Ivana v Mariánkách

Jednou jsem byl s babičkou, dědou, Leoškem a Viktorem na dovolené v Mariánských Lázních. Se strýcem Ivanem, u kterého jsme bydleli, jsme na posedu pozorovali divočáky. Byla noc a divočáci běhali v kukuřici jak z divokých vajec. Viděli jsme tam kance, prasnici a spoustu selat. Pak tam přišel další kanec a začala bitka. Selata se dívala na bitku s kancem. Začínalo ráno a bitka skončila. Když bitka skončila, kanec odešel. Potom začal strýcovi zvonit mobil a všichni utekli. Prasata utíkala asi 200 m a pak se zastavila. Jak se zastavila, tak ucítila srnčí. Pak viděla srnce a začala za ním utíkat. Když prasata utekla, tak nás to přestalo bavit a pozorování skončilo.

Napsal Jan Zálešák

Můj pes Amy

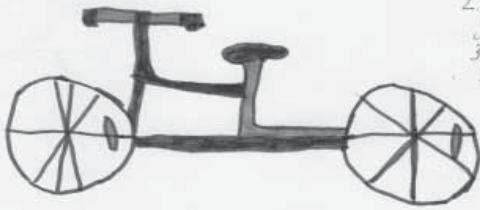
Můj pes se jmenuje Amy a je to čistokrevný labrador. Má zlatou barvu a krásnou srst. Přivezli jsme si ji před pěti lety jako malé štěňátko z Litomyšle. Rád ji pozoruji, když se vyhřívá na sluníčku. Většinou se na ní vyhřívají kočky. Pokud dáme židli na sluníčko, někdy si na ni sedne jako člověk. V zimě jezdím na sánkách, tak si Amy vezmu někdy s sebou. Když jedu z kopce, myslí si, že mě někdo krade, proto mě kouše do ruk a nebo do sáněk. Můj děda ji naučil sedni, čekej a pac, ale já jsem ji to naučil, že ji ukazuju rukama. Amy měla štěňátka, všechna byla černá. Jen jeden byl bílý a také největší, jmenoval se Jupiter. Další byl Jantar, ten měl na nohou malé hnědé flíčky. Potom jsme měli dvě malé a vysoké. Jmenovali se Corneli, Vili, Misterie a Rosi. A nakonec je tu Amitka, ta je nejmenší.

Napsal Jan Veverka

KOLO

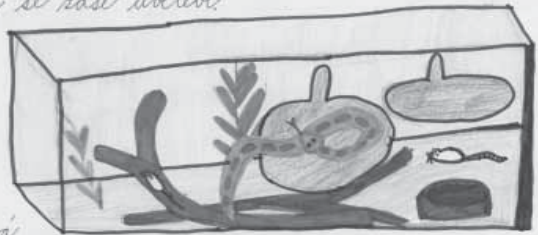
Dnes vám budu psát o mém kole.
Moje kolo je červené. Dostala jsem ho na narozeniny. Je velké akorát tak na mě. Má přední i zadní brzdy. Má malý slojaneček. Kola jsou středně velká. Odraskey má oranžové. Bohužel je rozbité jedno slapátko, a když brzdím, tak to rovine. Proto teď jezdím méně. Moje kolo není sice moc moderní, ale i přesto na něm ráda jezdím. Až si nechám spravit rozbité slapátko, bude to ještě lepší a budu jezdit častěji.

OSNOVA
1. NAROZENINY
2. MOJE KOLO
3. OPRAVENÉ SLAPÁTKO

Pozorování hada (Anči)

Když jsem dostala Anču, měla jsem velkou radost. Anča je Uroška červná, která měří stočtyřicet cm, je oranžová s červenými kolečky a je to hluk. První tři dny se bál, ale čtvrtý den jsem si ho vzala do ruky, byl hebký. V noci, když jsem se probudila a podívala jsem se na Anču, zrovna se stěhoval. Už si našel místo, kde bude spát, tak už bylo půl hodiny. Nakonec si ho našel na prostředním kamínku, kde vydržel až do rána. Když jsem se vstala ze školy, tak byl pod kamínkem státní a spal. Při solitě skoro pořád. Nejvíc čily je, když ho hrám.
Jednou na čtrnáct dnů dostala dvě až tři myši, které během několika minut uškrtil a sni. Když má řízek jde se napít z misky a už si hledá místo kde se zase uvolí.

ČESKÉ DĚTI MLUVÍ STÁLE HŮŘ

České děti mluví stále hůř. Proč?

Přeplněné diáře logopedů, nekonečné debaty maminek, kdy je třeba začít napravovat řeč, a nakonec i přibývající odklady školní docházky. O čem to vypovídá? Že české děti čím dál hůř mluví.

Hlavní příčiny toho, proč dnešní děti mluví hůř než jejich rodiče, vidí odborníci jak v pasivní zábavě, tak v nedostatku pohybu a větší neobratnosti dětí. Motorika mluvidel souvisí s pohyblivostí celého těla. Z patnácti kluků a holek jich má jedenáct vadu řeči. Většinou špatně vyslovují sykavky a hlásky l, r a ř, nerozlišují tvrdé a měkké slabiky. Doporučíme, aby rodiče s dítětem zašli do poradny a na logopedii a se školou ještě počkali, s tím, že pokud se pravidelně cvičí, měl by roční odklad k nápravě řeči stačit.

Jenže typickým znakem dnešní rodiny a společnosti vůbec je nestíhání. Takže v září někdy zjistíme, že se dítě nikam neposunulo, protože rodičům to zkrátka časově nevycházelo. Víc než problémy s komunikací může vada řeči nadělat paseku ve školním prospěchu, protože dítě, které místo r vyslovuje l bude takto pravděpodobně i psát. Nehledě na to, že kvůli svému handi-

capu může hůř rozumět přečtenému textu.

Škola není od toho, aby napravovala vady řeči. Nejvíc práce by měli odvést společně s dětmi logopedové a rodiče. Mnozí z nich málo využívají doby před nástupem potomka do školy, jsou nedůslední, a když dítě něco nebaví, mávnou nad tím rukou. Některým rodičům může vada řeči připadat i roztomilá nebo nemají srovnání s jinými dětmi a přijde jim to normální.

Když dítěti ve dvou letech rozumí jenom jeho nejbližší, není na tom nic divného, ale už o rok později by se mělo vyjadřovat tak, aby ho pochopili i ostatní. Vývoj řeči končí kolem sedmého roku. I pak lze samozřejmě leccos změnit, ale je to už velmi pracné.

Svým způsobem bychom potřebovali vychovat i rodiče, aby si znovu našli cestu k obyčejným hrám, povídání a třeba i zpívání se svými dětmi. Místo toho potomky zahrnují množstvím kroužků včetně angličtiny od šesti měsíců nebo kurzu kreslení pro roční děti. V tomto věku jsou podobné aktivity zcela zbytečné a nadbytek informací může dětem uškodit, protože povede k jejich ochrannému útlumu. Takže děti se nakonec dívají, ale nevidí, slyší, ale nenaslouchají.

Tento citát zakladatele moderní české logopedické školy profesora Sováka přesně vystihuje současnou situaci. Oslabené smyslové vnímání vede například nejen k nepřesné artikulaci, ale i k nepřesnému vnímání obsahu slov.

Z toho jak mluví jejich spolužáci, děti na prvním stupni velkou vědu nedělají. Problémy ale hrozí v pozdějším věku, zpravidla v pubertě, při touze zapadnout do skupiny vrstevníků. Začne jim vadit, že nejsou dokonalí, a většinou si sami najdou logopeda.

Slabší povahy trpí výsměchem okolí, které po nich například opakuje koktavou řeč a je netrpělivé, když se postiženému nedaří něco rychle vyslovit. Člověk, který má problém s vyjadřováním, se postupně snaží rozhovorům vyhýbat a má tendenci k takzvané logofobii, strachu z řeči.

Ani v dospělosti však není nic ztraceno, i když terapie trvá podstatně déle.

S použitím magazínu Právo zpracovala Věra Tomešková – školní logoped

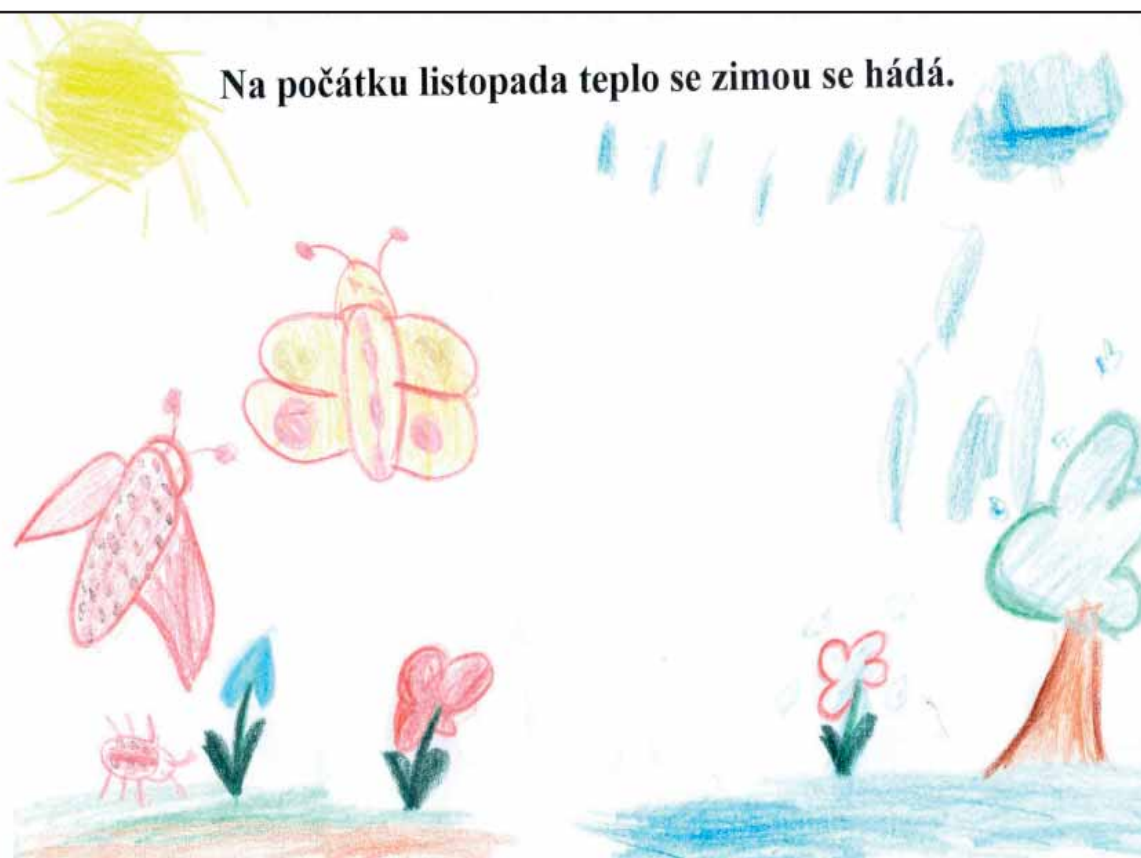
ZÁPIS DO 1. TŘÍDY ZŠ VRBICE pro školní rok 2012/2013 proběhne ve čtvrtek 14. února 2012 od 15 do 17 hodin v budově školy.

Když ještě v listopadu hřmívá, úrodný rok na to bývá.

Ondřej Burian 3.tř. a Marie Michnová 2.tř.

Na počátku listopada teplo se zimou se hádá.

David Kocourek 3.tř. a Adam Dobrovolný 2.tř.

Vrbečáci se neztratí ani v ZŠ Kobylí

Kapří život

V jednom krásném, ale opuštěném rybníku, žila kapří rodina, které se narodil malý kapřík. Všichni členové rodiny kolem něj kroužili a pochvalovali si, jak je to krásné kaprátko.

Když kapřík povyrosl, rád si plaval po rybníce a objevoval nejrůznější cesty a cestičky mezi vodními rostlinami. Jenže časem ho to přestalo bavit. To je ale nuda, pomyslel si. „To tady tak budu plavat každý den a sám?“ zeptal se maminky. „Jojo kapříku,“ odpověděla maminka kapříce. „Takový je kapří život. Ale neboj, jednou bude mít tvoje tetička se strýčkem kaprátko a třeba to bude kapří holčička. No a vy se potom vezmete a budete mít také nějaké to kaprátko.“

Toho se však kapřík nedočkal. U rybníka se totiž objevili rybáři. Blížily se Vánoce a bylo třeba nalovit kapry na prodej.

Tohle však kapřík nevěděl a dál si rejdlil po rybníce a dělal to, co mu řekla maminka: užíval si kapří život.

Najednou se mu zdálo, že nějak stoupá, pořád výš a výš. Cítil se připoutaný v něčem, co ho neslo nahoru. Snažil se z toho vymotat, ale nešlo to. Hledal očima maminku, ale marně. Byl tam úplně sám. Ještě chvíli se nechal unášet a najednou se ocitl nad hladinou rybníka. Stále ještě nevěděl, co se děje. Jediné, co věděl, bylo, že nemůže dýchat. To je můj konec, povzdychl si. V tu ránu se ocitl zpátky ve vodě. Avšak ne v rybníku, ale v nějaké kádi. A nad sebou spatřil lidi, jak jásají nad svým úlovkem. Kapřík byl z toho smutný. V té kádi sice byli i jiní kapři, ale cizí. A hlavně – nebyla tam jeho maminka. Ještě nikdy nebyl nikde bez maminky. Ale než se nadál, ocitl se v jiné nádobě s vodou. Ta byla mnohem hezčí, bílá a mnohem prostornější. Kapřík koukal, kde to vlastně je, nic podobného ve svém krátkém životě nepoznal. A nad touto krásně bílou, naleštěnou vanou se skláněla hlava malé holčičky. „Ahoj,“ pozdravil holčičku. Ta se strašně lekla, ale nakonec také pozdravila: „A–ah–oj, t–ty j–si mm-luvící kaka-pr?“ zakoktala dívka. „Kapři přece nemluví.“ „Ale mluví, to jen vy lidé asi nevíte,“ odpověděl kapr. „Radši mi řekni, holčičko, jak se jmenuješ a proč jsem vlastně tady?“ „Já jsem Adélka a ty jsi tu proto, aby tě tatínek mohl zabít. Jsou přece Vánoce, ne? A lidé jedí na Vánoce kapry,“ pronesla Adélka. Kapříčkovi vyhrkly z očí slzy a žadonil: „Prosím, prosím, nezabíjejte mě. Přimluv se za mě u tatínka. Splním tobě i tvé rodině jakékoliv přání.“ Holčička chvíli váhala, ale pak přece jen slíbila: „Dobře kapříku, zkusím poprosit tatínka. Stejně by tě byla škoda. Jsi krásný a mnohem lepší bude, když si budeš užívat svého kapřího života. Však maminka nám na večeri může udělat něco jiného.“

Druhý den, 24. prosince, šla Adélka se svými rodiči ke kapříkově rodnému rybníku, aby ho pustili. Kapříkovi zase vyhrkly do očí slzy. Ale nebyly to slzy smutku. Plakal radostí. Rozloučil se se svými zachránci, poděkoval jim a zmizel pod vodou, celý šťastný, že je zase doma. Adélka měla radost, že kapříka zachránila a už si ani nevzpomněla na nějaké přání. On však nezapomněl. Splnil lidem to, co si přejí každý rok: ŠTASTNÉ, VESELÉ A ZASNĚŽENÉ VÁNOCE.

Miroslava Ludvová, 7. tř.

Lov v Mariánských Lázních

Ve dnech 20. - 23. října jsme se s kamarádem Jarkem, jeho přítelkyní Monikou a jejich kamarádem Jirkou vydali na lov do Mariánských Lázní. Máme tam totiž strýce Ivana a ten je myslivec. Měli jsme domluveno, že si Jarek může ulovit jelena siku (ten se od jelena lesního liší tím, že je menší a má i menší paroží).

Vyjeli jsme ve čtvrtek odpoled-

ne. Cesta byla hodně dlouhá, protože spoustu času jsme ztratili v kolonách. Za odměnu nás čekala výborná živánská pečeně tety Marty. Se strejdou jsme pak ještě vymysleli plán na ráno a hajdy do postele.

Ráno jsme vstali už v pět, nasnídali se a vyrazili. Vyjeli jsme nahoru do revíru a tam nás okouzila krásná a už zmrzlá krajina, celá obalená v jinovat-

Čokoláda

*Čokoláda, to je věda,
bez ní žít se prostě nedá!
Mléčnou já mám nejradši,
jedna nikdy nestačí.*

*Dělím se i s kamarády,
nejím ji za jejich zády.
Kamarádi tuze rádi
dají si mé čokolády.*

*Oříšky, pomeranč, kokos, višně,
kterou z vás si dám zas příště?
Pistácie, mandle, kešu,
na každou se celá třesu.*

*Ať se mnou cloumá zlost, či smích,
čokoláda je prostě můj velký hřích.*

Leona Svrčková, 7. tř.

ce. Krásný dojem kazily jen německé větrné elektrárny. Mě a Jirku zavezl strejda na Triangl, což je velká louka, která měla kdysi tvar trojúhelníka. Měli jsme tam „obeznat“, jak říkají myslivci, jestli na krmelišti nebyla divoká prasata. Strejda s Jarkem se vydali za vesnici Pístov, tam, kde měl strejda „obeznatého“ (vyhlédnutého) jelena.

Po čtvrtodince strávené na pose-

du jsme se dočkali prvního „hosta“ - přišel starý opelichaný lišák. Jen se porozhlédl kolem a zase šel zpět. Kdo ví, co tu hledal.

Z dálky jsme slyšeli pískání říjných jelenů. Člověk by od jelena asi čekal úplně jiné zvuky, ale připomínalo to opravdu jen pískání. Vysoko nad lesem kroužili krkavci a po okolních smrcích poskakovali vrabci. Tu před námi z mladých smrků vyšel srnec a spolu s ním srna. Stejně jako ten lišák se rozhlédli po okolí a zase zmizeli v houští. Po chvíli posvátné ticho prořala sojka, která nejspíš zpozorovala srnčí. Na pasece byly vidět ochozy od sičí (jelen sika a laň) zvěře směřované přímo do jejich stávaníště (místa, kde se zvěř často zdržuje) ve smrkovém mlázi.

Zanedlouho pak přijeli strejda s Jarkem. Povykládali nám, jak pozorovali silného jelena s velkým paroží. Já jsem zatím vysypal na krmnou hromadu směs pšenice a ječmene. Pak jsme se vrátili zpět ke strejdovi domů a dali jsme si druhý chod vydatné snídaně. Celé dopoledne jsme už strávili doma u stolu a vyprávěli jsme si myslivecké a lovecké zážitky, ty nové i ty starší. Ve dvě hodiny odpoledne jsme vyjeli do revíru, jako první jsme museli jet přestřelit kulovnice. Dokonce jsem si na terč vystřelil i já. A šlo mi to dobře. Za chvíli jsme všichni vyrazili na posed. Mě a Jirku zavezl strejda na posed Nad hájenkou a on sám s Jarkem se vydali na posed U vojáka. Po hodině sezení mi začala být zima na nohy, a tak jsme jeli domů. Cestou jsme se kochali lesem hrajícím všemi barvami. Na některých místech byla ještě jinovatka, slunce zapadalo za německými kopci. A okolo auta poletovaly tisí-

ce barevných listů opadáných z alejí starých jírovců. Okolo sedmé jsme se vrátili. Navečeřeli jsme se vynikajícího flamendru a vyrazili jsme zase na Triangl. Co kdyby se nám povedlo ulovit nějakou to prase? Když jsme tam přijeli, jasně svítily hvězdy na obloze, takže bylo krásně vidět. Asi o půl desáté přišla na hromadu bachyně s pěti selaty. Jen co nás ucítla, zafuněla a i se selaty utekla zpět do lesa. Byla moc chytrá na to, aby nechala svá selata ulovit. Za půl hodiny procházel přes paseku starý jelen. Jeho tělo vypadalo jako dlouhý válec, hlavu měl svěšenou i se svým širokým krkem a pak zašel do lesa. Za chvíli „zaštěkal“ srnec. Bylo tam hodně živo, ale mně začala být zima a chtělo se mi spát, a tak jsme jeli zase domů.

Druhý den jsme opět vstávali v pět. Tentokrát jsem se rozhodl, že půjdu s Jarkem. Strejda nás zavezl ke svážnici (cesta, kde se sváží dřevo) a my jsme museli vystoupat prudkým kopcem nahoru k posedu Na borovičce. Usadili jsme se a poslouchali pískání jelenů, které se ozývalo ze všech stran. Asi za půl hodiny přišel za posed kňour. Jen tak tak jsme si ho stihli prohlédnout. Jarek pak zkusil vábit. Z houští před námi vyšel jelen. Jarek zavábil znovu, jelen se ohlédl a kráčel pomalu po louce. Po opětovném zavábení se jelen otočil a utíkal přímo na nás. Jarek hvízdal. Jelen se zastavil. Jarek zamířil. Vyšla rána. Jelen značil zásah na játra. Po chvíli jsme však slyšeli prudké lámání keřů. To jelen ještě kus cesty utíkal. Sešli jsme k cestě čekat na strýce. Když přijel, nasedli jsme do auta a jeli za Jirkou na Triangl. Ten také střílel na jelena. Ale jelen mu také někam odběhl. Já a Jirka jsme jeli pro psa Fina a pro Moniku. Naložili jsme

je a vyrazili zpět do revíru. Strejda si vzal psa na barvářskou šňůru (vodítko) a zkoušel hledat nástřel (místo, kde stál jelen v době výstřelu) a barvu (krev). Nic nenašel, tak Fina pustil. Ten si obkroužil celou paseku a zmizel v lese. Po chvíli se vrátil, naložili jsme ho a jeli k místu, kde střílel jelena Jarek. Zhruba půl hodiny jsme hledali nástřel a barvu. Když se Jarek ozval, že našel barvu, všichni jsme se k němu sběhli a podívali se, jestli má pravdu. Měl. Zjistili jsme, že dál vede celá pobarvená stopa. Strejda nasadil Fina na barvu a následoval ho. Za chvíli se ozval, že jelena našel. Jarek s Jirkou vytáhli jelena z houštiny ven. Poté ho Jarek vyvrhl. Jelena jsme naložili do auta a jeli ho pověsit do garáže. Zpět ke strejdovi domů jsme přijeli akorát k obědu. Měli jsme další tetinu dobrotu - zvěřinový guláš. Po obědě jsme vyrazili do města na lázeňskou kolonádu. Tam jsme si dali teplé oplatky a napili se z léčivých pramenů. Osvěžení jsme jeli dál. Zastavili jsme se u jelení obůrky. Pobíhal tam jelen a několik laní. Potom jsme přešli na daňčí oboru. Na rozloze asi šesti hektarů se prohánělo zhruba dvě stě kusů daňčí zvěře. Velkolepá podívaná!

Rušný den jsme zakončili báječnou večeří v nedaleké Chodové Plané, v restauraci, která byla zabudovaná ve skále. Po návratu jsme ještě chvíli poseděli a probrali všechny zážitky. Byl to krásný večer a krásný závěr naší návštěvy. Další den už jsme museli odjet, ale vůbec se nám nechtělo, i když se říká, že „všude dobře doma nejlíp“. Domů jsme si z „Mariánek“ přivezli nejen jelena, ale i nezapomenutelné zážitky z lovu.

Viktor Zálešák 8. třída

Jen víc takových Shreků mezi námi!

Shrek je třicetiletý zlobr. Žije ve smrduté bažině v knížectví Lorda Farquaada. Shrek je velmi mohutné postavy. Jeho kůže je zelená jako rybník v jeho bažině. Jeho hlava se podobá nedozrálému melounu. Z bezvlasé hlavy vyčnívají odstáté uši. Málokdy ukazuje svůj široký úsměv. Na módu si nepotrpí, chodí v jednom oblečení.

Na první pohled vypadá nepřístupně a nepřátelsky, ale není to pravda. Má dobré srdce. Lidé ho nemají rádi a bojí se ho, protože je ne zrovna pěkný zlobr. Ale není zlobr jako zlobr. Shrekovo srdce je jako želví krunýř, z vrchu nepřístupný, ale stačí najít správné místo a jste navždy v jeho zlobřím srdci. Proto má taky Shrek manželku Fionu a spoustu kamarádů, jako je třeba oslík nebo kocour. S Fionou má několik dětí a je bezvadný tatínek. A za svou rodinu, do které

patří také jeho kamarádi, by dal klidně svůj úžasný život!

A kvůli tomu se mi líbí. Než někoho přijme za svého přítele, pořádně si ho prověří. Proto nemá žádného falešného přítele, ale spoustu úžasných přátel. U Shreka platí: Nesuď knihu podle obalu, protože vše, co je v člověku krásné, je očím neviditelné! (Antoine de Saint – Exupéry)

Lenka Horáková, 8. tř.

Setkání s Martinem

Bylo to loni, právě 11.11. Ve škole jsme si toho dne povídali o svatém Martinovi, o tom, proč asi nedojel, kde se mohl zdržet. Přemýšlela jsem o tom ještě cestou ze školy a říkala si, jak by bylo krásně, kdyby ten Martin přijel. Protože mi bylo nějak špatně, hlava se mi točila, jako kdybych byla na kolotoči, a nejspíš jsem měla i teplotu, šla jsem doma rovnou do postele. Zachumlala jsem se do teplé peřiny a...

Najednou se mě zmocnil divný pocit. Jako by někdo ke mně sestupoval z nebe. „Že by to byl Bůh?“ pomyslela jsem si. Ale nebyl. Byl sice celý v bílém, ale měl bílého koně. „To je svatý Martin,“ vyhrkla jsem. Sotva jsem to dořekla, začaly chodník pode mnou pokrývat čistě bílé vločky sněhu. Chvilku jsem pozorovala, jak celý chodník mizí v bílé pokrývce. A když jsem zvedla hlavu, stál přede mnou ten muž s koněm, svatý Martin. „Ahoj Mirečko,“ pozdravil mě lehkým hláskem, který se jako by ozýval někde z dálky. Také jsem ho pozdravila a zeptala se: „Ty mě znáš?“ „To víš, že ano, vždyť jsem svatý a svatí přece znají každého,“ na to Martin. Chvilku bylo dlouhé ticho. Najednou jsem ze sebe vyhrkla: „No a proč se vlastně říká, že přijedeš na bílém koni?“ „Víš, lidé už od pradávna věřili, že přijedu na bílém koni, ale tím koněm mysleli, že přivezu sníh,“ vysvětlil mi Martin. „Aha, tak proto začalo sněžit. Ale stejně nechápu, proč jsi přijel na tom koni, když ten kůň je vlastně sníh.“ „Ona to vlastně nebyla úplná pravda, spíš pověst. Sníh sice začal 11. listopadu nebo později padat, ale rozhodně jsem ho nepřivezl já. On prostě napadne, až je na to příroda připravená,“ odpověděl Martin a zmizel. Čekala jsem, že se vrátí a že si ještě budeme povídat, ale marně. Nechal tady po sobě jen památku - ten čerstvě napadený sníh...

Letos jsem na Martina zase čekala, ale nepříjel. Asi ta příroda nebyla na ten sníh ještě připravená, napadlo mně. A tu mi došlo, že tu moudrou větu jsem už někde slyšela. To mi přece říkal sám Svatý Martin! Jenže to se mi asi muselo jen zdát...

Ale sen to byl hezký a já jsem dnes možná o něco málo moudřejší...

Miroslava Ludvová, 7. tř.

Úspěchy vrbeckých žáků ZŠ Kobylí

Přespolní běh

Ve středu 5. 10. 2011 se konalo okresní finále přespolního běhu v Břeclavi. Náš statečný tým vybojoval v kategorii starší žáci - družstva 2. místo. (z Vrbice běželi Vlastimil Klíš a Marek Láška). A také se dařilo Katce Mikulicové, která vybojovala 4. místo mezi staršími žákyněmi.

Pythagoriáda

V úterý 29. listopadu se uskutečnila na naší škole matematická soutěž Pythagoriáda.

V osmé třídě soutěžilo jen šest odvážných děvčat. Na druhém se umístila Lenka Horáková.

VÍTÁNÍ 2011

Už více než 10 let se schází místní kulturní komise mimo jiné i proto, aby přivítala spolu se starostou obce nově narozené občanky Vrbice. Letos se to díky neobvykle velkému počtu narozených dětí podařilo celkem třikrát. První vítání roku 2011 se uskutečnilo 30. 1. 2011 a přivítali jsme tyto děti: Andreu Dvořákovou, Vojtěcha

Hoška, Adélu Pavlu a Petra Sýkoru. Neuběhl ani půlrok a 26.6.2011 jsme vítali další miminka – dvojčátka Jana a Tomáše Herzánovi, Matěje Vajbara, Václava Nahodila a Jakuba Machovského. No a nedávno, 23. 10. 2011, proběhla tato milá akce potření v tomto roce a nezvykle se nám sešel malý „babinec,, , děvčátka Lucie Var-

mužová, Eliška Vymazalová, Leontýna Hošková a Viktorie Grůzová. Všem přejeme ještě jednou hodně štěstí v jejich životě a můžu prozradit, že už dnes máme několik adeptů na vítání v roce 2012. Jen tak dál, milé maminky a tatínkové!

Miluše Zálešáková za kulturní a školskou komisi

Budování dětského hřiště na Vrbsci

První setkání ohledně výstavby dětského hřiště proběhlo začátkem ledna 2011 a v neděli 4. září 2011 bylo hřiště slavnostně otevřeno.

Svaz tělesně postižených informuje

Svaz tělesně postižených v ČR o.s. Místní organizace Bořetice ve spolupráci s Obecním úřadem Vrbice uspořádal 14. září letošního roku besedu s našim novým starostou p. Bílkem .

Těto besedy se zúčastnili jak osoby se zdravotním postižením, tak i naši senioři. Pan starosta se v úvodu představil, aby všichni věděli, kdo jim bude v nadcházejících letech spravovat jejich krásnou obec.

Pan starosta nastínil některé plánované a již probíhající rekonstrukce budov :

- Základní školy
- Mateřské školy
- Kostela
- Dětského hřiště

Při diskuzi s občany poslouchal i jejich dotazy a připomínky k naší obci. Diskuze probíhala v klidném duchu a bylo naplánováno další setkání, které se uskuteční v dodatečně dohodnutém termínu. O tomto termínu budete informováni místním rozhlasem.

Pro držitele průkazů ZTP a ZTP/P

Prosíme všechny držitele zmíněných průkazů, aby si nezapomněli podat žádost na příslušném Úřadu práce do konce ledna!!!! Na rozdíl od minulých let už neplatí, že pokud si požádáte např. v květnu, obdržíte příspěvek za celý rok. Příspěvek dostanete od měsíce, ve kterém si o něj požádáte. Je schválen jednotný příspěvek 400 Kč měsíčně.

S pozdravem Jana Mikulicová

KOMPLETNÍ PRODEJ A SERVIS VÝPOČETNÍ TECHNIKY

AKCE!

MPclick
internet provider

tel.: 739 054 060
www.mpclick.cz

5M za **375,-**

a 10M za **432,-**

- cena 12-ti měsíčního předplatného
- aktivace 1,- Kč se smlouvou na 12 měsíců

SLEVA 3% pro zákazníky firmy MPclick na pobočkách Hustopeče a Židlochovice. Sleva se týká sortimentu mobilních tel., výpočetní techniky a příslušenství.

PRO NOVÉ UŽIVATELE

- 1 měsíční tarif
- bezdrátový router **ZDARMA**

Společenská kronika

Jubilanti :

75 let

Sůkal Václav	Vrbice 286
Chramostová Marie	Vrbice 338
Mainclová Marie	Vrbice 334
Stanická Anežka	Vrbice 153

80 let

Novák Vladimír	Vrbice 105
Válková Marie	Vrbice 71

Narozené děti :

Hošková Leontýna	Vrbice 352
Muchová Kateřina	Vrbice 125
Grůzová Viktorie	Vrbice 296
Trtek Max	Vrbice 433

Pro zajímavost :

Ve Vrbici žije 1124 obyvatel (565 mužů a 559 žen). Průměrný věk je 39.86 let (37,89 u mužů a 41, 84 u žen).

Rozdělení podle věkových skupin :

věk	počet obyvatel
0 - 15	179
15 - 20	77
20 - 30	150
30 - 40	184
40 - 50	151
50 - 60	160
60 - 70	111
70 - 80	79
80 - 95	33

Z našeho středu odešli :

Sedláček Karel	Vrbice 40
Sůkalová Anna	Vrbice 215

Kulturní akce

27.12.2011	Žehnání mladých vín
21.1.2012	Rodičovský ples
18.2.2012	Obecní krojovaný ples
25.2.2012	Maškarní ples
26.2.2012	Dětský maškarní ples

Hotelové wellness centrum pro Vás připravilo od 2.1.2012 – 31.3.2012

15% SLEVU na vstup do wellness centra

15% SLEVU na masáže a zábaly

**Pro rodiče s dětmi nabízíme akci 1 + 2 zdarma, což znamená, že platí
pouze rodič a až dvě děti mají vstup zcela ZDARMA.**

**Při využití této akce nemůže rodič nebo dospělá osoba využít
15% slevy na vstup.**

Bořetice www.kravihora.cz

Rezervace na tel.čísle 519 430 090 nebo 776 583 276

a na hotel@kravihora.cz.

Na Vaši návštěvu se těší zaměstnanci hotelu.

Z pánve šéfkuchaře Hotelu Kraví Hora

Kapr na cibulovém lůžku s vinnou redukcí

Na 4 porce

4 kousky kapra + hl. mouku na obalení, sůl, pepř, česnek + olej na opečení

2 střední červené cibule

100g anglické slaniny

1 pol. lžice cukr krupice

1-1,5 dcl hutného červeného vína

(již otevřenou láhev vypijeme při vaření)

50g másla

Kapra naložíme solí, pepřem a česnekem a necháme 4 hodiny odležet. Poté obalíme kapra v hladké mouce a na roze-
hřátém oleji opékáme do hotova.

Cibuli nakrájíme na hrubo a společně s anglickou slaninou orestujeme na malém množství oleje do zesklivatění
a ochutíme solí a pepřem.

Na vinnou redukcí rozpustíme máslo a přidáme cukr. Až cukr zkaramelizuje (je to velmi rychle), zalijeme vínem
a necháme redukovat do zhoustnutí.

Při podávání dáme na talíř orestovanou cibuli se slaninou, na to položíme opečenou porci kapra a zlehka přelijeme
vinnou redukcí.

Jako příloha se hodí jakkoliv upravené brambory, včetně bramborové pěny.

DOBROU CHUŤ

Vítání občánků

Koncert Kamínku

Pasování prvňáčků

Naši Hotaři

Zarážení hory

VŘSR

Mikuláš v kostele

Rozsvěcení vánočního stromu

Vrbecký zpravodaj – vydává Obec Vrbsice, registrační číslo 370011199. Neprošlo jazykovou úpravou.
REDAKČNÍ RADA: Bohumila Bařinová, Markéta Bezděková, Mgr. Renata Horáková, Jana Kadlecová,
Ing. Mgr. Lenka Machovská, Mgr. Miluše Zálešáková
Grafická úprava a tisk: Petr Brázda – vydavatelství Břeclav